

Liabona

**Ydmyke kjemper
i vår historie,
s. 16, 62, 65**

**Hvordan vi kan oppleve
sann frihet, s. 32**

**Når din integritet står
på spill, s. 40, 48**

**Lag din families
frihetsfane, s. 60**

“Dagens pionerer i Kirken bor i alle land, og deres historier om utholdenhet, tro og offer tilfører strålende nye vers til de siste dagers store salme om Guds rike.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Vår Faders tro,” *Liahona*, mai 2008, 70.

T.v.: Tiaray Madera Rasoamampianina var blant de første medlemmer av Kirken på Madagaskar.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Verden trenger pionerer i dag**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Undervis i og få kunnskap om evangeliet**

HOVEDARTIKLER

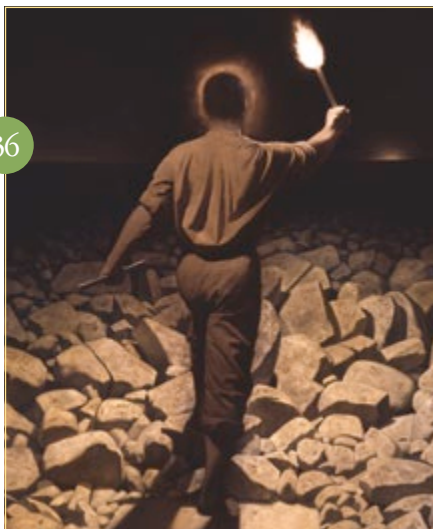
- 14 For ingenting er umulig for Gud**
Av Sang-Ick Han
Da jeg skulle studere jus i en alder av 53, innså jeg at jeg bare kunne lykkes hvis jeg stolte fullt og fast på Herren.
- 16 Pionerens tro og tapperhet – da og nå**
Av eldste M. Russell Ballard
Fortidens pionerer overlevde uoverstigelige utfordringer – måtte vårt vitnesbyrd brenne like sterkt som deres.
- 22 En Gud som gjør mirakler: De slovakiske hellige i Sheffield**
Av eldste Erich W. Kopischke
Troen til disse medlemmene i Sheffield, England viser oss et mirakel i morderne tid.

AVDELINGER

- 8 Notatbok for aprilkonferansen**
- 10 Hva vi tror på: Den Herren kaller, gjør han kvalifisert**
- 12 Tjeneste i Kirken: En TV og en oppløftet ånd**
Av Kaci Cronin
- 13 Undervise i *Til styrke for ungdom: Ærlighet og integritet***
- 28 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 80 Til vi ses igjen: Vi gikk på Håpets vei – sammen**
Av LaRene Porter Gaunt

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: *Favorithistorier*, av Michael T. Malm.
Siste omslagsside: Foto: Craig Dimond © IRI.
Annen omslagsside: Foto: Richard M. Romney.

32 Lev for evigheten

Av eldste Keith K. Hilbig

Jeg ber dere innstendig om å visualisere deres fremtidige celestiale tilværelse sammen med deres familie i evigheten, en tilstand av ufattelig herlighet og fortrinn som vi ennå ikke fullt ut kan forstå.

36 Erfaringer med gjennomgripende tillit

Av Melissa Zenteno

Unge voksne forteller hvordan de styrket sin tro til tross for vanskeligheter i forhold.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips:
Erika vet.

40 Overbevisning med medfølelse

Av eldste Jeffrey R. Holland

Når er det riktig å dømme? Hvordan kan vi forsvare våre normer samtidig som vi respekterer andres handlefrihet?

44 Tilgi den du ser i speilet

Av David Dickson

Noen tror kanskje at de ikke kan få tilgivelse, men Frelserens forsoning er altomfattende og tilgjengelig for alle.

47 Permanent tusj

Av Dani Dunaway Rowan

Jeg skrubbet hendene til de gjorde vondt, men tusjstrekene var der fortsatt.

48 Til styrke for ungdom: Ærlighet og integritet

Av eldste Christoffel Golden jr.

50 Tilbakelevert med ære

Av Valerie Best

Jeg så på armbåndet som tilfeldigvis hadde falt ned i posen min – hvor lenge ville det være der hvis jeg utsatte å levere det tilbake?

52 Kraft i pakter

En pakt er mer enn et gjensidig løfte, det er et løfte som inneholder kraft, styrke, sikkerhet og fred.

54 Uforglemmelige familiens hjemmefestener

Tre ungdommer fra forskjellige steder i verden forteller om noen av sine mest minneverdige familiens hjemmefestener.

56 Mine sommere ved templet

Av David Isaksen

Det tok 10 timer å kjøre til nærmeste tempel, i Stockholm, men jeg er glad for at vi reiste.

57 Familiens hjemmefest-hjul

Du kan lage og bruke dette hjulet for å hjelpe familien å planlegge familiens hjemmefest.

58 Redd henne!

Av Heidi S. Swinton

Som gutt lærte president Thomas S. Monson at noe av det som føles best, er å kunne hjelpe andre.

60 Bring Primær hjem: Familier er en del av vår himmelske Faders plan

62 På vei vestover: Utfordringer i Missouri

Av Jennifer Maddy

64 Vår side

65 Et spesielt vitne: Hvorfor er slektshistorie så viktig?

Av eldste David A. Bednar

66 Historieteppe

Av Kay Timpson

De fortalte hverandre historier mens de jobbet sammen, og Katy og mormor laget mer enn bare et teppe.

68 Familiens historieutveksling

Bruk denne aktiviteten til å utveksle og fortelle historier i familien.

69 Hei, jeg heter Erika og er fra El Salvador

Erika forteller historier om hvordan hun har gjort slektshistorie moro.

70 For små barn

81 Portrett av en profet: Joseph F. Smith

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon
Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner
Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson
Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Produksjonsassistent: Melissa Zenteno
Writing and Editing Team: Susan Barrett, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Lori Fuller, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus,
Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Julia Woodbury

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball
Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:
liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, islamsk, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet),
kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filippinsk,
finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk,
italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk,
marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk,
russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog,
tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk.
(Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)
© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.
Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering
ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual
Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2013 Vol. 77 No. 7. LIAHONA (USPS 311)
Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er noen få eksempler.

FOTOILLUSTRASJON: CRAIG DIMOND © IRI

“Hjemvendt med heder,” side 50: Etter å ha lest historien, kan du og din familie laste ned og se videoen “Honesty: You Better Believe It!” (“Ærlighet: Ja, det kan du tro!”) på youth.lds.org (tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk). Familie-medlemmer kan fortelle hva de har lært av enten historien eller videoen. Du kan også lese i *Til styrke for ungdom* om ærlighet og integritet (side 19). Som aktivitet kan familiemedlemmene snakke om hvor deres ærlighet kan bli satt på prøve. Skriv situasjonene på papirlapper, legg dem i en bolle og be alle trekke en lapp. Be alle etter tur lese situasjonen og si hva som bør gjøres i den situasjonen for å være ærlig.

“Historieteppe,” side 66: I denne historien spør Katy mormor hva hun likte å gjøre sammen med sin familie da hun var ung. Hva sa mormor at de likte å gjøre? Mormor lærte så Katy en ny ferdighet, og de skapte et godt minne sammen. Vurder å lese syvende avsnitt av “Familien: En erklæring til verden”. Hvordan opprettes gode ekteskap og familier ifølge dette avsnittet? Velg ett av disse punktene, for eksempel medfølelse, og diskuter det som familie. Hvis du velger dette punktet, kan du be familien nevne hvordan de kan være medfølelse overfor familiemedlemmer og andre. Dere kan sette dere som mål for uken å vise mer medfølelse, og på neste familiens hjemmeaften kan dere snakke om hvor godt dere oppnådde målene. Dere kan avslutte leksjonen ved å synges “I all evighet” (*Salmer*, nr. 186).

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bud, 40

Dømme, 40

Eksempel, 16

Ekteskap, 32, 36

Familie, 16, 29, 30, 60, 66

Familiens hjemmeaften,

3, 54, 57

Foreldreansvar, 13, 32

Frelsesplanen, 30

Generalkonferanse, 8

Jesus Kristus, 70

Kall i Kirken, 10

Kirkens historie, 4, 16,

62, 81

Lydighet, 40

Misjonærarbeid, 22

Motgang, 4, 16, 80

Mål, 14

Normer, 4

Omvendelse, 47

Ordinanser, 29

Pakter, 52

Perspektiv, 32

Pionerer, 4, 16, 62, 80

Sabbat, 28

Slektshistorie, 65, 69

Smith, Joseph F., 81

Templer, 29, 56

Tilgivelse, 44

Tjeneste, 12

Tro, 14, 36

Undervisning, 7, 13

Ærlighet, 13, 31, 48, 50

Av president
Thomas S. Monson

VERDEN TRENGER pionerer i dag

For mange begynte ikke pionerenes vandring i 1847 i Nauvoo, Kirtland, Far West eller New York, men mye lenger unna, i England, Skottland, Skandinavia eller Tyskland. Små barn kunne ikke fullt ut forstå den dynamiske troen som motiverte foreldrene til å forlate familie, venner, komfort og sikkerhet.

En liten en kunne kanskje spørre: “Mamma, hvorfor drar vi hjemmefra? Hvor skal vi hen?”

“Kom, min skatt, vi skal til Sion, vår Guds by.”

Mellom hjemmets sikkerhet og løftet om Sion sto det mektige Atlanterhavets frådende og lumske farvann. Hvem kan fatte hvilken frykt som grep menneskehjertet under den farefulle overfarten? Påvirket av Åndens stille hvisken, oppholdt av en enkel, men fast tro, stolte disse pionerene på Gud og satte seil.

Endelig kom de frem til Nauvoo, bare for igjen å legge ut på reise og møte motgang på veien vestover. Gravsteiner av salvie og stein markerte graver langs hele ruten fra Nauvoo til Salt Lake City. Dette var prisen noen pionerer betalte. Deres legemer er gravlagt i fred, men deres navn lever for evig.

Trette okser trasket, vognhjul pep, modige menn strevde, krigstrommer lød og prærieulver ulte. Men pionerene, som var inspirert av tro og drevet av forfølgelse, kjempet videre. Ofte sang de:

*Kom, hellige, gå frem og frykt nå ei,
gå med mot, fremad dra!
Om tornestrødd kan synes denne vei,
Gud er med oss hver dag...
Alt er vel! Alt er vel!¹*

Disse pionerene husket Herrens ord: “Mitt folk må prøves i alle ting så de kan være beredt til å motta den herlighet jeg har for dem – ja, Sions herlighet.”²

Tidens gang fordunkler våre minner og reduserer vår takknemlighet for dem som gikk på smertens vei og etterlot seg en tåremerket rad av navnløse graver. Men hva med dagens utfordringer? Er det ingen steinete veier å forsere, ingen forrevne fjell å bestige, ingen kløfter å krysse, ingen veier å merke, ingen elver å krysse? Eller er det et høyst tilstedeværende behov for denne pionerånden til å lede oss bort fra farene som truer med å sluke oss, og lede oss til et Sion av sikkerhet?

I årene etter 2. verdenskrig har moralnormene sunket stadig dypere. Kriminaliteten stiger til nye høyder, mens anstendigheten faller som et lodd. Mange er på en gigantisk berg- og dalbane på vei til katastrofe, idet de søker øyeblikkets spenning, men ofrer evighetens gleder. Slik gir vi avkall på fred.

Vi glemmer hvordan grekerne og romerne hersket storlagent i en barbarisk verden og hvordan denne triumfen

endte – hvordan svakhet og ettergi-
venhet til slutt fikk overhånd og førte
til deres undergang. Til syvende og sist
ønsket de sikkerhet og et behagelig liv
mer enn de ønsket frihet, og de mistet
alt – komfort og sikkerhet og frihet.

Gi ikke etter for Satans fristelser,
men stå fast på sannheten. Sjelens
uoppfylte lengsler vil ikke bli oppfylt
av en uendelig jakt etter fornøyelse
midt i spenningen av sensasjon og
last. Last fører aldri til noe godt. Hat
fremmer aldri kjærlighet. Feighet gir
aldri mot. Tvil inspirerer aldri tro.

Noen synes det er vanskelig å
motstå tåpeliges spott og smakløse
bemerkninger som latterliggjør kysk-
het, ærlighet og lydighet mot Guds
bud. Verden har imidlertid alltid ned-
vurdert overholdelse av prinsipper. Da
Noah ble befalt å bygge en ark, så den
tåpelige befolkningen på den skyfrie
himmelen og lo og gjorde narr – helt
til regnet kom.

Må vi lære slike kostbare lærdom-
mer om og om igjen? Tidene forandrer

seg, men sannheten vedvarer. Når vi
ikke klarer å lære av fortidens erfarin-
ger, er vi dømt til å gjenta dem med all
den hjertesorg, lidelse og kvaler som
følger. Har vi ikke visdom til å adlyde
Ham som kjenner begynnelsen fra
enden – vår Herre, som utformet frel-
sesplanen – snarere enn den slange
som foraktet dens skjønnhet?

En ordbok definerer en pioner som
“en som går foran for å berede eller

åpne veien så andre kan følge etter”.³
Kan vi på en eller annen måte møn-
stre det mot og den beslutsomhet
som preget pionerene i en tidligere
generasjon? Kan du og jeg faktisk
være pionerer?

Det vet jeg at vi kan. Verden trenger
virkelig pionerer i dag! ■

NOTER

1. “Kom hellige,” *Salmer*, nr. 26.
2. Lære og pakter 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, 2. utg. (1989),
“pioneer”.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Skriptene forklarer at hjemmelærere skulle “advare, forklare, formane og lære, og innby alle til å komme til Kristus” (L&p 20:59). Overvei å vise til advarslene og oppfordringene som finnes i president Monsons budskap til dem du besøker. Du kan gjerne snakke med dem om hvordan de kan gjenkjenne og følge rettferdige eksempler, unngå bedrag og lære av andres feil. Spør dem du underviser, hvordan de kan være pionerer i dag.

Barn vil kanskje ha glede av å lære mer om pionerene ved å lese serien “På vei vestover” på side 62 i dette nummeret.

Drevet av tro

Av Maggi Earl

Jeg vil aldri glemme hva jeg tenkte da jeg gikk omkring i Winter Quarters i Nebraska, hvor pionerene hadde bodd mange år tidligere. Grunnen føltes hellig, nesten som om jeg besøkte et utendørs tempel.

Jeg fikk tårer i øynene, og så derfor uklart. Jeg så en statue, men kunne ikke helt se hva den forestilte. Da jeg fikk tørket bort tårene, så jeg i statuen en mann og en kvinne hvis ansikter var preget av sorg. Da jeg så nærmere etter, så jeg et spedbarn som lå i en grav ved deres føtter.

Dette synet fylte meg med så mange følelser: sorg, sinne, takknemlighet og glede. Jeg ønsket å ta bort smerten de hellige følte, men samtidig var jeg takknemlig for det de hadde ofret for evangeliet.

Min opplevelse ved Winter Quarters hjalp meg å innse at vår himmelske Fader gir evangeliet til sine barn, og gir dem handlefrihet til å gjøre med det som de vil. Foreldrene til dette barnet kunne ha valgt en lettere vei. Men for å følge profeten og etterleve evangeliet måtte disse pionerene streve fremover selv om det innebar å begrave sine barn. De valgte å ta imot evangeliet og aksepterte sine utfordringer. Jeg lærte at de helliges hengivenhet til evangeliet og deres villighet til å streve fremover var drevet av tro og håp – håpet om en lys fremtid og troen på at Herren kjente dem og kunne lindre deres smerte.

Artikkelforfatteren bor i North Carolina, USA.

BARN

Vær en pioner

President Monson sier at en pioner er en som viser vei slik at andre kan følge etter. Hva kan barna på disse bildene gjøre for å forsvare det som er rett og være en pioner for andre? Skriv svarene i feltet under bildene.

Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv. Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Undervis i og få kunnskap om evangeliet

Jesus Kristus var en mesterlærer. Han satte eksemplet for oss da han “underviste kvinner i folkemengder og enkeltvis, på gaten og ved innsjøens bredd, ved brønnen og i deres hjem. Han viste dem kjærlig omtanke og helbredet dem og deres familiemedlemmer.”¹

Han underviste Marta og Maria og “inviterte dem til å bli hans disipler og ta del i frelsen, ‘den gode del’ [Lukas 10:42] som aldri ville bli tatt fra dem”.²

I våre siste dagers skrifter befalte Herren oss å “lære hverandre rikets lære” (L&p 88:77). Om å undervise i og lære læren, sa Cheryl A. Esplin, annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap: “Å lære og fullt ut forstå evangeliets læresetninger er en prosess for livet og kommer ‘linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da’ (2 Nephi 28:30).”³

Når vi lærer, studerer og ber, vil vi undervise ved Den hellige ånds kraft,

som vil bringe vårt budskap “inn i menneskenes barns hjerter” (2 Nephi 33:1).

Fra Skriftene

Alma 17:2-3; 31:5; Lære og pakter 42:12-13; 84:85

NOTER

1. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 3.
2. *Døtre i mitt rike*, 4.
3. Cheryl A. Esplin, “Hvordan lære våre barn å forstå,” *Liahona*, mai 2012, 12.
4. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mitt rike*, 50.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Våre tidligere profeter har minnet oss på at vi som kvinner har en viktig rolle som lærere i hjemmet og i kirken. I september 1979 ba president Spencer W. Kimball (1895-1985) oss om å bli “søstre som har kunnskap om Skriftene”. Han sa: “Bli godt kjent med Skriftene – ikke for å ydmyke andre, men for å løfte dem opp! Når alt kommer til alt, hvem har større behov for å ‘samle’ evangeliets sannheter (som de kan dra nytte av i stunder da de trenger dem) enn kvinner og mødre som gjør så mye for å stille for og undervise andre?”⁴

Vi er alle både lærere og elever. Når vi underviser fra Skriftene og våre levende profeters ord, kan vi hjelpe andre å komme til Kristus. Når vi engasjerer oss i læringsprosessen ved å stille meningsfulle spørsmål og deretter lytte, kan vi finne svarene som oppfyller våre ønsker og behov.

HVA KAN JEG GJØRE?

1. Hvordan forbereder jeg meg til å bli en bedre lærer?

2. Deler jeg mitt vitnesbyrd med søstrene jeg våker over?

NOTATER FRA KONFERANSEN, APRIL 2013

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt. . . enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2013, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige nummer) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Lær å være lydig

Av president Thomas S. Monson

Hver sommer i min oppvekst, fra begynnelsen av juli til begynnelsen av september, bodde min familie på hytta vår i Vivian Park i Provo Canyon i Utah.

En av mine beste venner i denne bekymringsløse tiden i dalen var Danny Larsen, hvis familie også hadde hytte i Vivian Park. Hver dag vandret han og jeg omkring i dette gutteparadis, fisket i bekken og elven, samlet steiner og andre skatter, gikk turer, klatret og nøt hvert

minutt av hver time av hver dag.

En morgen fant Danny og jeg ut at vi ville ha et leirbål den kvelden sammen med alle våre venner i dalen. Vi måtte bare rydde et område på et nærliggende jorde hvor vi alle kunne samles. Junigresset som dekket jordene, hadde blitt tørt og stikkende, slik at jordet var uegnet til vårt formål. Vi begynte å dra i det høye gresset, og planla å rydde et stort, rundt område. Vi slet og dro alt vi orket, men klarte bare å få opp små håndfuller av det gjenstridige ugresset. Vi visste at denne oppgaven ville ta hele dagen, og allerede nå var energien og entusiasmen avtagende.

Og så kom det jeg trodde var den perfekte løsningen, til mitt åtte år gamle sinn. Jeg sa til Danny: “Vi trenger bare å tenne på ugresset. Vi kan bare *brenne* en sirkel i ugresset!” Han trengte ingen overtalelse, og jeg løp til hytta for å hente fyrstikker.

Så ingen av dere skal tro at vi i en alder av åtte hadde lov til å bruke fyrstikker, vil jeg gjøre det klart at både Danny og jeg var forbudt å bruke dem uten tilsyn av en voksen. Vi hadde begge blitt advart gjentatte ganger om farene ved ild. Jeg visste imidlertid hvor familien hadde fyrstikkene, og vi *måtte* rydde dette jordet. Uten å tenke meg om løp jeg til hytta og tok noen fyrstikker, og jeg passet på at ingen så meg. Jeg gjemte dem raskt i lommen.

Jeg løp tilbake til Danny, glad for at jeg hadde løsningen på problemet vårt i lommen. Jeg tenkte at brannen bare ville brenne så langt som vi ønsket, og så, som ved et trylleslag, slukke seg selv.

Jeg tente en fyrstikk på en stein og satte fyr på det tørre junigresset. Det antente som om det var dynket i bensin. Til å begynne med var Danny og jeg begeistret da vi så ugresset forsvinne, men det ble snart klart at

brannen ikke ville dø ut på egen hånd. Vi fikk panikk da vi skjønnte at vi ikke kunne gjøre noe for å stoppe den. De faretruende flammene begynte å følge villgresset opp fjellsiden, og satte furutrær og alt annet i sin vei i fare.

Til slutt hadde vi ingen annen mulighet enn å løpe etter hjelp. Snart løp alle tilgjengelige menn og kvinner i Vivian Park frem og tilbake med våte striesekker og slo på flammene i et forsøk på å slukke dem. Etter flere timer ble de siste gjenværende glørne slukket. De eldgamle furutrærne var reddet, og det samme hadde husene som flammene til slutt ville ha nådd.

Danny og jeg fikk flere vanskelige, men viktige lærdommer den dagen – ikke minst hvor viktig lydighet var.

Det finnes regler og lover som skal bidra til vår fysiske sikkerhet. På samme måte har Herren gitt retningslinjer og bud for vår åndelige sikkerhet, slik at vi kan navigere gjennom dette ofte lumske jordelivet og til slutt vende tilbake til vår himmelske Fader. ■

Fra "Lydighet gir velsignelser," *Liahona*, mai 2013, 89-90.

SPØRSMÅL TIL ETTERTANKE

- Hvorfor har vi regler?
- Hvorfor er det viktig for oss å velge å adlyde Guds bud?
- På hvilke måter var Jesus Kristus et eksempel på lydighet?

Vurder å skrive dine tanker i dagboken din eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: *Evangeliets prinsipper* (2009), "Lydighet," 200-206; "Obedience," i Gospel Topics på LDS.org; D. Todd Christofferson, "Kraften i pakter," *Liahona*, mai 2009, 19-23.

Profetiske ord til medlemsmisjonærer

"Jeg lover at når dere ber om å få vite hvem dere skal snakke med, vil navn og ansikter dukke opp i tankene. Ord vil bli gitt dere i samme øyeblikk som dere trenger dem. Det vil åpne seg muligheter for dere. Tro vil overvinne tvil, og Herren vil velsigne dere med deres egne mirakler."

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, "Det er et mirakel," *Liahona*, mai 2013, 79.

MISJONÆRSTATUS VED GENERALKONFERANSEN I APRIL

Antall misjonærer som for tiden er på misjon	65 634
Antall unge menn og unge kvinner som har fått sitt misjonskall, men ennå ikke kommet til et misjonæropplæringscenter	Mer enn 20 000
Antall unge menn og unge kvinner som for tiden er i intervjuprosessen med sin biskop og stavsprezident	Mer enn 6 000
Antall nye misjoner opprettet	58

Fra president Thomas S. Monson, "Velkommen til konferansen," *Liahona*, mai 2013, 5.

DEN HERREN KALLER, GJØR HAN KVALIFISERT

De fleste medlemmer av Kirken vil få mange muligheter til å motta et "kall" – et oppdrag for å tjene. "Herren forventer at vi alle skal ha et kall i hans kirke, slik at andre kan bli velsignet ved våre talenter og vår innflytelse," sa president Ezra Taft Benson (1899-1994).¹

Kirkens ledere, som selv har blitt kalt til å tjene, er avhengige av at andre medlemmer tar imot og utfører de kall de blir gitt. Ethvert nytt kall er en anledning til å tjene og vokse, og skulle møtes ydmykt og med bønn. Kall til å tjene i Kirken gis av prestedømsledere etter at de har søkt inspirasjon fra Herren. "Du er kalt av Gud," forklarte president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første

presidentskap. Herren kjenner deg. Han vet hvem han ønsker til å virke i enhver stilling i hans kirke. Han valgte deg."²

I våre kall representerer vi Frelseren, og det arbeidet vi gjør – uansett hvor lite det kan virke – har evige konsekvenser. En trofast Primærlærers innflytelse kan for eksempel inspirere et barn til å reise på misjon en dag. En plassanvisers vennlige hilsen kan hjelpe et medlem som sliter å føle seg velkommen i kirken.

Herren vil hjelpe oss i våre kall, spesielt når vi føler oss overveldet av ansvaret. Når vi ber til vår himmelske Fader om veiledning, vil han lede oss ved inspirasjon og velsigne oss så vi kan tjene godt. Herren

hjelper dem som tjener ham, og vil legge sin kraft til deres innsats (se L&p 84:88). Som president Thomas S. Monson lovet: "Hvis vi går Herrens ærend, er vi berettiget til å motta Herrens hjelp. Husk at den Herren kaller, den gjør Herren kvalifisert."³

Når vi følger Herrens eksempel på tjeneste og lydighet utfører våre kall og ansvarsoppgaver i Kirken, vil vi bli velsignet, og vi kan bli mer lik Gud (se Moroni 7:48; L&p 106:3). ■

Du finner mer informasjon i kapittel 14 i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow* (2012).

NOTER

1. Ezra Taft Benson, i Dieter F. Uchtdorf, "Løft der dere står," *Liahona*, nov. 2008, 54.
2. Henry B. Eyring, "Vær på høyde med ditt kall," *Liahona*, nov. 2002, 76.
3. Thomas S. Monson, "Plikten kaller," *Lys over Norge*, juli 1996, 45.

GJØR DITT ALLER BESTE

"Dine evner vil bli mangfoldiggjort av Herren. Alt han ber om, er at du gjør alt du kan av hele ditt hjerte. Gjør det med glede og med troens bønn. Faderen og hans elskede Sønn vil sende Den hellige ånd som din ledsager for å rettlede deg. Dine anstrengelser vil foredles for de menneskene du tjener."

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, "Vær på høyde med ditt kall," *Liahona*, nov. 2002, 76.

Vi har håndbøker, veiledninger, rettleiding fra Kirkens ledere og andre ressurser for å lære oss vårt ansvar og hjelpe oss å finne svar på våre spørsmål.

Når vi hjelper til med å utføre Herrens arbeid, kan vi be om og motta hans hjelp (se L&p 84:88).

Vi søker ikke kall, og heller ikke er det vanlig å avslå kall som kommer gjennom riktig prestedømsmyndighet (se Moses 6:31–32).

Når vi utfører våre kall, gir det velsignelser og glede (se Matteus 25:23).

Alle kall er like viktige. Kirken trenger barnestueledere like mye som presidenter for Hjelpeforeningen (se 1 Korinterbrev 12:14-18). Hvordan vi tjener er viktigere enn hvor vi tjener.

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Hvorfor har din kirke ubetalte prester?

Fra begynnelsen av har Herren kalt sine disipler blant vanlige mennesker med forskjellig bakgrunn. De har tjent av kjærlighet til Herren og andre. I Mormons bok valgte for eksempel profeten Alma prestedømsledere og "befalte dem... [å] arbeide med sine egne hender for å forsørge seg ...

Og prestene skulle ikke være avhengige av at folket forsørget dem, men skulle motta Guds nåde" (Mosiah 18:24, 26; se også 2 Nephi 26:29-31; 5. trosartikkel).

I vår tid gir et kall til å tjene oss likeledes muligheten til å hjelpe andre og å utvikle og dele våre talenter og åndelige gaver med andre. Vi blir rikelig tilbakebetalt for vår tjeneste i form av velsignelser fra Herren.

EN TV OG EN OPPLØFTET ÅND

Av Kaci Cronin

Min mann er helt døv og dypt hengiven til evangeliet. Etter å ha strevd i mange år med å forstå ukentlige møter i Kirken, ble han imidlertid motvillig til å delta på ytterligere prestedømmsmøter og sendinger. Selv om menighetens medlemmer var vennlige og oppmuntrende, gjorde deres mangel på forståelse av den tekniske assistanse han trengte for å kunne delta på møter, ofte min mann ensom og frustrert.

Vi var nye i menigheten, og det var tid for generalkonferanse. Min mann forberedte seg motstrebende til å gå på prestedømmsmøtet, idet han lurte på hvilke problemer han ville møte når han prøvde å se sendingen. Da han kom, var det ingen som visste hvordan man fikk teksting på det store lerretet, og derfor ble en TV rullet inn og satt opp i hjørnet. Det var imidlertid et mindre problem. Ledningen som trengtes for å koble til TV-en, hadde uforvarende blitt brukt til å koble opp projektoren, og dermed var TV-en ubrukelig. Min mann, som er vant til slike situasjoner, gikk til biblioteket og begynte å lete etter projektorledningen. Etter å ha lett gjennom en rekke kasser og skap, fant han den korte ledningen som var beregnet på projektoren.

Ettersom sendingen var i ferd med å begynne, var alle engstelige med tanke på å skulle koble fra og justere noe. Ledningen min mann hadde funnet, var for kort til å nå TV-en på trallen, så TV-en måtte flyttes til et lavere bord. Han rullet trallen ut av kirkesalen og inn i et nærliggende rom. Han begynte så å løsne TV-en, og lurte på om noen ville komme for å hjelpe ham å løfte den. I det øyeblikket følte han at noen kom inn i rommet. Det var biskopen. Min mann ble lettet da de to satte TV-en på bordet. Min mann fikk TV-en til å fungere mens biskopen fant en stol og satte den vendt mot skjermen.

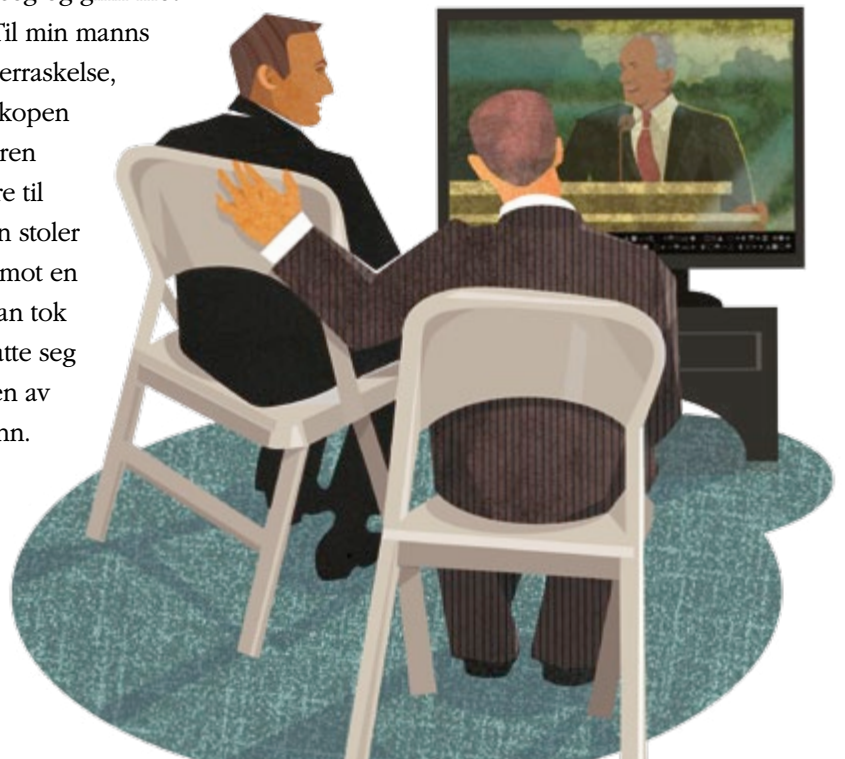
Min mann takket ham for hjelpen og tok ham i hånden, og biskopen snudde seg og gikk mot døren. Til min manns store overraskelse, gikk biskopen forbi døren og videre til der noen stoler sto lent mot en vegg. Han tok en og satte seg ved siden av min mann.

De to satt ved siden av hverandre gjennom hele møtet.

I dag deltar min mann ivrig på sine møter. Biskopens enkle velgjerning ga min mann oppmuntring og gjorde ham takknemlig. Selv om det fortsatt oppstår noen problemer, føler han seg ikke lenger alene eller uønsket. Min manns perspektiv ble endret for alltid gjennom de inspirerte handlingene til en av Kristi hyrder. ■

Artikkelforfatteren bor i Mississippi, USA.

For informasjon om tilgjengelige ressurser for ulike funksjonshemninger, kan du gå inn på disabilities.lds.org.

ÆRLIGHET OG INTEGRITET

Ærlighet og integritet “krever at man alltid gjør eller sier det rette uansett omstendigheter eller hva andre måtte tenke”, sier eldste Christoffel Golden jr. i De sytti i en artikkel på side 48-49 i denne månedens nummer.

Artikkelen forteller om en hendelse i livet til eldste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) i De tolv apostlers quorum. Da han var student, spilte eldste Wirthlin en mesterskapskamp i amerikansk fotball. Han fikk tak i ballen og kastet seg frem, men endte opp 5 cm før mållinjen. Da han lå nederst i en haug med spillere, kunne han ha skjøvet ballen fremover, med husket isteden det hans mor hadde sagt om at han alltid skulle gjøre det rette. Han lot ballen ligge der den var.

Følgende forslag, sammen med ditt eget eksempel, kan hjelpe deg å undervise barna om disse prinsippene i evangeliet.

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Les sammen med tenåringen din kapitlet om ærlighet og integritet i *Til styrke for ungdom*. Snakk om velsignelsene av ærlighet og integritet.
- Vurder å be tenåringen om å hjelpe deg å forberede en “Hva

ville du gjort?”– spørrelek til familiens hjemmeaften. Bruk *Til styrke for ungdom* som rettesnor, og lag en liste over situasjoner som ville gi noen mulighet til å vise ærlighet og integritet. Gjør spørreleken som familie og snakk om resultatene.

- President Thomas S. Monson har gjentatte ganger talt om ærlighet. Finn et av budskapene hans, og del det med familien. Nedenfor finner du noen muligheter:

“Profeten Joseph Smith underviste ved sitt eksempel,” *Liahona*, nov. 2005, 67.

“Lykke – den universelle søken,” *Lys over Norge*, mars 1996, 2.

“Søk et lykkelig liv,” *Lys over Norge*, aug. 1988, 2.

Forslag til hvordan man underviser barn

- Integritet innebærer å være ærlig med deg selv. For å vise dette, kan du vurdere å ha en familiens hjemmeaften-leksjon hvor en godbit blir satt frem foran barna. Fortell dem at de ikke kan spise før du sier ifra. Lukk så øynene eller knytt et bind for øynene og spør: “Er det greit for dere å spise godbiten nå, bare fordi jeg

SKRIFTSTEDER OM ÆRLIGHET OG INTEGRITET

Job 27:4-5

Ordspråkene 20:7

1 Peter 2:12

Alma 53:20

Lære og pakter 124:15

13. trosartikkel

ikke kan se?” Snakk om gode ting de kan gjøre når ingen ser dem, for eksempel personlig bønn. Minn dem på at vår himmelske Fader alltid kan se dem.

- Vurder å bruke spørreleken du laget sammen med tenåringen din (se ovenfor), eller lage en spørrelek tilpasset små barn som hjelper dem å forstå hva som er ærlig eller uærlig. La dem snakke om svarene sine. Hvis du har både tenåring og yngre barn, kan du vurdere å be tenåringene hjelpe de yngre barna med spørreleken. ■

FOR INGENTING ER UMULIG FOR GUD

Av Sang-Ick Han

For ca 12 år siden flyttet jeg sammen med min hustru og fire sønner fra Syd-Korea til New Zealand. Da jeg jobbet som skoleinspektør ved en koreansk skole på New Zealand, møtte jeg mange koreanere som strevde med å tilpasse seg den nye kulturen, nye retningslinjer og fremgangsmåter. Jeg ønsket å hjelpe dem og samtidig bidra til New Zealand, så jeg tenkte at å bli advokat ville være én måte å bygge bro mellom de to folkene og landene på. Så, etter å ha bedt om en bekreftelse på min beslutning, bestemte jeg meg i en alder av 53 for å studere jus.

Jeg visste det ville bli krevende. Men da jeg fikk lærebøkene, innså jeg at det ville bli mye vanskeligere enn jeg forventet. Hver bok virket å være altfor tykk, og innholdet virket hinsides min fatteevne. Selv om jeg hadde hjulpet til med å tolke fra engelsk til koreansk under generalkonferansen i nesten 10 år og hadde tatt en mastergrad i lingvistikk på New Zealand, syntes juridiske termer å være en helt annen type engelsk.

*Herren velsignet
bror Sang-Ick Han
på mange måter for
å hjelpe ham å full-
føre jusstudiet som
55-åring.*

Da jeg kom hjem fra skolen den første dagen, måtte jeg vurdere seriøst om jeg skulle fortsette eller slutte før jeg hadde begynt. I løpet av denne tiden med usikkerhet, var det én tanke som skilte seg ut: Jeg kunne lykkes hvis jeg stolte fullt og fast på Herren.

Fordi jeg vet at Gud lever og besvarer våre bønner, spurte jeg ham om hjelp. Jeg husket ett skriftsted i Bibelen som ga meg stor lindring: “For ingenting er umulig for Gud” (Lukas 1:37). Dette skriftstedet ga meg styrke til å gå videre.

Når jeg møtte problemer under mitt studium, beredte alltid Gud en vei eller sendte engler – hjelpsomme mennesker – til å veilede meg gjennom dem.

En dag strevde jeg med å gjøre en oppgave. Jeg gjorde mitt beste, men jeg klarte ikke å finne ut hva foreleseren ønsket at vi skulle gjøre. Da søndagen kom, la jeg til side alle studier for å fokusere på mine oppgaver i Kirken. Som høyrådsmedlem besøkte jeg en tildelt menighet for å holde en tale på nadverdsmøtet. Etter møtet kom en mann bort til meg og sa at han hadde sett

meg i klasserommet. Jeg visste ikke at han også var jusstudent. Da han spurte meg hvordan det gikk med oppgaven, fortalte jeg ham ærlig at jeg hadde problemer. Han tilbød seg så å komme hjem til meg for å hjelpe meg. Hvis jeg ikke hadde dratt til den menigheten og møtt ham, kunne jeg ikke ha levert oppgaven i tide. Han var en engel som Gud hadde sendt for å besvare min bønn.

I et av mine vanskeligste fag underviste foreleseren i to timer uten stans hver gang vi hadde forelesning. Ikke bare var innholdet i undervisningen vanskelig å forstå, men også foreleserens aksent, så jeg fikk tillatelse til å spille inn forelesningene for repetisjon. En dag fikk jeg en e-post fra en kvinne jeg ikke kjente. Hun presenterte seg som en klassekamerat og spurte om jeg kunne dele mine opptak med henne fordi hennes arbeidsplan noen ganger hindret henne i å delta på forelesningene.

Selvfølkelig ga jeg henne med glede kopier av opptakene mine. Jeg trodde at jeg hjalp henne, men jeg fant snart ut at hun var enda en engel som Gud hadde sendt for å hjelpe meg. For å bestå faget, måtte vi levere inn to oppgaver og ta en tre-timers eksamen.

Hun hjalp meg med å fullføre oppgavene og forberede meg til eksamen. Uten hennes hjelp, tror jeg ikke jeg ville ha bestått.

I tillegg til vanskelighetene ved å være en eldre student og at engelsk ikke var mitt morsmål, hadde jeg andre oppgaver som gjorde det krevende å gjennomføre utdannelsen. Mitt arbeid, forpliktelser i lokalsamfunnet og kall i Kirken tok mye av min tid, og jeg forsøkte også å gi mine viktigste oppgaver som ektemann, far og bestefar den omsorg og oppmerksomhet de fortjente. Da en av mine kolleger fikk vite om alt jeg hadde å gjøre i tillegg til mine studier, sa han at det var galskap av meg å studere jus med tanke på alle mine andre forpliktelser. Jeg var imidlertid overbevist om at "det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud" (Lukas 18:27).

I en alder av 55 ble jeg prosederende advokat ved New Zealands Høyesterett. Jeg er takknemlig for at jeg ikke bare ble advokat til tross for språkbarrieren, men også fikk et sterkere vitnesbyrd om at Gud lever og besvarer våre rettferdige bønner. Jeg vet at ingenting er umulig med hans hjelp. ■

Artikkelforfatteren bor på New Zealand.

ANSTRENGELSER GIR VEKST

"Vi må kanskje kjempe for å nå våre mål, men vår kamp kan gi like stor vekst som vår lærdom. Den styrke vi utvikler når vi overviner utfordringer, vil være med oss i evigheten."

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum og Kristen M. Oaks, "Lærdom og siste-dagers-hellige," Liahona, april 2009, 31.

Av eldste M. Russell Ballard
i De tolv apostlers quorum

Pionerenes tro og tapperhet da og nå

Vi må vandre sammen som dagens pionerer, leve Kristus-lignende liv, støtte gode formål i vårt samfunn og styrke våre familier og hjem.

De tidlige årene i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges historie var år med store prøvelser. Ledere som overlevde denne tidlige tiden, for eksempel Brigham Young, Heber C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og Joseph F. Smith, ble kanskje dermed i stand til å overleve de nesten

uoverstigelige prøvelsene av å krysse slettene og etablere Kirken i Rocky Mountains.

Jeg tror fortidens pionerer ville smile om de så hva som er oppnådd blant de sistedagers-hellige. Vi skylder pionerene mye, og må aldri glemme at fremgangen i dag er bygget på skuldrene og motet til fortidens ydmyke kjemper.

“Vi skylder pionerene mye, og må aldri glemme at fremgangen i dag er bygget på skuldrene og motet til fortidens ydmyke kjemper,” sier eldste Ballard, som er avbildet ovenfor samme med unge pionerskuespillere.

Om våre trofaste pionerer sa president Gordon B. Hinckley (1910-2008): “Det er godt å se bakover for å bli takknemlig for nåtiden og få perspektiv over fremtiden. Det er godt å kunne betrakte hvilke dyder de hadde som har gått foran oss, så vi kan hente styrke til det som ligger foran oss. Det er godt å kunne tenke på arbeidet til dem som har arbeidet

så hardt og fått så lite i denne verden, men fra deres drømmer og tidlige planer som ble så godt ivaretatt, har det kommet en stor innhøsting som vi nyter godt av. Deres fantastiske eksempel kan bli en overbevisende motivasjon for oss alle, for hver enkelt av oss er en pioner i sitt eget liv.”¹

Photograph
of a group of people and horse-drawn wagons in a dusty, open landscape.

Tro til å følge

Det var ikke bare de som var ledere som hadde tro nok til å følge Brigham Young til den golve ørkenen. Mange vanlige, men modige medlemmer av Kirken, kom også. I Kirkens historie kan vi lese om Oliver Huntingtons foreldre, som i 1836 forlot velstand i Watertown, New York, blant annet en gård på 93 hektar med et godt steinhus og to reisverkslåver, og som familie la ut på reisen for å slutte seg til de hellige i Kirtland, Ohio.

Etter at de hadde lagt det hele bak seg, skrev Oliver: "Det var smertefullt for hver [av mine foreldre] å se den andre i nød, og enda verre [å] se sine barn gråte etter brød og ikke ha noe å gi dem eller vite hvor det neste skulle komme fra." Oliver bekreftet denne familiens tro ved å si at han aldri hørte foreldrene knurre eller klage mot noen av Kirkens autoriteter eller uttrykke tvil om verkets sannhet.²

Emily Partridge, datteren til Kirkens første biskop i denne evangelieutdeling, husket da hun forlot sitt komfortable hjem i Painesville, Ohio for å flytte til Jackson County, Missouri i 1831, da hun var bare syv år gammel.³ Ikke lenge etter ble hennes familie drevet fra sitt hjem av mobben og måtte flytte til Clay County. Hun beskrev hvordan de til slutt fant en "gammel tømmerhytte som hadde blitt brukt som stall... Det var ett stort rom og et halvtak, men det hjalp ikke mye, ettersom gulvet var nesten helt revet opp og rottene og klapperslangene var større enn vi satte pris på. Det var en stor peis i det ene beboelige rommet, og tepper ble hengt opp et par meter bak peisen, og de to familiene, femten eller seksten i tallet, samlet seg innenfor disse teppene for å unngå å fryse, for det var ekstremt kaldt, så kaldt at blekket frøs i pennen som far satt og skrev med i nærheten av peisen.⁴

Familien flyttet senere til Illinois. Emily oppsummerte deres erfaringer: "Det var en vanskelig tid, og vi var svært

fattige etter å ha blitt ranet og drevet fra våre hjem og våre eiendeler så mange ganger, og etter å ha opplevd så mye sykdom."⁵

Phoebe Carter ble også ledet 1200 km fra Scarboro i Maine til Kirtland, Ohio i 1835. Phoebe var 28 år gammel da hun bestemte seg for at hun ville være sammen med

Kirkens medlemmer, selv om hun måtte foreta reisen

alene. Hun fortalte senere: "Mine venner undret seg over mitt valg, og det gjorde jeg også, men noe inni meg drev meg videre. Min mors sorg da jeg dro hjemmefra var nesten mer enn jeg kunne utholde, og hadde det ikke vært for ånden inni meg, ville jeg til slutt ha gitt etter. Min mor fortalte meg at hun heller ville se meg begravet enn å vandre slik alene ut i en hjerteløs verden... 'Phoebe,' sa hun ettertrykkelig, 'vil du komme tilbake til meg hvis du finner ut at mormonismen er falsk?' Jeg svarte tre ganger: 'Ja, mor, det vil jeg.' ...Da tiden for min avreise var kommet, våget jeg ikke å si farvel av frykt for å vakle, så jeg skrev mitt farvel til hver enkelt og la dem på bordet mitt, før jeg løp ned trappen og hoppet opp i vognen. Slik forlot jeg mitt elskede barndomshjem for å leve mitt liv sammen med Guds hellige."⁶

Phoebe Carter hadde ingen anelse om at hennes steg i tro ville føre henne ut på en reise som var mye lenger enn de 1200 kilometerne fra hennes hjem i Scarboro i Maine til Kirtland i Ohio.

På dette tidspunktet hadde Phoebe ingen anelse om at hennes steg i tro ville føre henne ut på en reise som var mye lenger enn de 1200 kilometerne til Kirtland. Hun skulle gifte seg med Wilford Woodruff og bli med ham på reisen gjennom Missouri til Nauvoo og deretter på den 2170 km lange vandringen gjennom villmarken til Saltsjødalen.

Min oldefar Henry Ballard sluttet seg til Kirken i februar 1849 i Thatcham i England som 17-åring. For å betale for sin reise til Amerika, arbeidet Henry i to år for et selskap som delvis var eid av Lorenzo og Erastus Snow. Han ble ansatt for å drive en flokk med sauer vestover til

Saltsjødalen. Henry beskrev sin ankomst til dalen med følgende ord:

“I oktober, da jeg drev sauene nedover fjellsiden og gjennom utløpet av Emigration Canyon, fikk jeg se Saltsjødalen for første gang. Samtidig som jeg frydet meg over å se ‘det lovede land’, var jeg redd for at noen skulle se meg. Jeg gjemte meg bak buskene hele dagen til etter mørkets frembrudd, for fillene jeg hadde på meg, dekket ikke kroppen, og jeg skammet meg over å være blottstilt på denne måten. Etter mørkets frembrudd krysset jeg over jordet til et hus der et lys skinte... og banket engstelig på døren. Heldigvis var det en mann som åpnet døren, og stearinlyset blottstilte meg ikke for de andre medlemmene av husstanden hans. Jeg ba om klær til å dekke min nakne kropp, slik at jeg kunne fortsette min reise og finne foreldrene mine. Jeg fikk noen klær, og dagen etter fortsatte jeg min reise og kom til Salt Lake City den 16.

oktober 1852, idet jeg følte stor takknemlighet til Gud for at jeg hadde kommet til mitt fremtidige hjem i sikkerhet.”⁷

Med våre rike velsignelser i dag, er mitt hjerte fylt med kjærlighet og beundring for en så edel og modig stamfar.

Min oldemor var en skotsk jente som het Margaret McNeil, som kom til Utah sammen med foreldrene da hun var 13 år gammel. Hun gikk over slettene og drev en ku, mens hun bar sin yngre bror James på ryggen mye av veien. Hun og hennes familie slo leir i utkanten av Ogden, og hun skrev senere dette i selvbiografien sin:

“På den andre siden av åkeren fra der vi var, var det et lite hus, og ute på tunet var det en stor haug med zucchini. Vi var alle nær ved å sulte i hjel. Min mor sendte meg til dette stedet for å be om å få en zucchini, for vi hadde ingen penger, og noen av barna var veldig svake på grunn av matmangel. Jeg banket på døren, og en gammel dame kom

Henry Ballard kom frem til Saltsjødalen i filler. Da det ble mørkt, “ba jeg om klær til å dekke min nakne kropp, slik at jeg kunne fortsette min reise og finne foreldrene mine.”

ut og sa: 'Kom inn, kom inn, jeg visste du ville komme, og har fått beskjed om å gi deg mat.' Hun ga meg et stort, ferskt brød og ba meg si til mor at hun snart måtte komme bort. Det var ikke lenge før hun kom med en deilig tilberedt middag, noe vi ikke hadde hatt på lenge.”⁸

Fysisk og åndelig redning

Av pionerenes erfaringer skjønner vi hvilken tro og tapperhet som skulle til for å krysse slettene for 165 år siden. Selv om håndkjerrepionerene representerer færre enn 10 prosent av de siste-dagers-hellige innvandrerne fra 1847 til 1868, har de blitt et viktig symbol i de siste-dagers-helliges kultur, et symbol på pionergenerasjonens trofasthet og offer.

Som du vet, kom Willies og Martins kompanier ut for tidlig snø i Wyoming, og mange av de hellige omkom i kulden. På en vandring for noen år siden, hvor vi fulgte i deres fotspor, sto min familie og jeg og så ut over Sweetwater-området, der Willie-kompaniet hadde vært strandet, forfrosne og sultne. Vi leste fra dagbøkene deres om deres alvorlige prøvelser og deres glede da de ble reddet. John Chislett skrev:

“Akkurat i det solen på vakkert vis forsvant bak fjellene i det fjerne, så vi flere prærievogner komme mot oss. Nyheten gikk gjennom leiren som ild i tørt gress. ... Gledesrop fylte luften. Sterke menn gråt så tårene strømmet fritt nedover deres rynkete og solbrente kinn...

... For første gang på ganske lang tid, kunne Sions sanger høres i leiren den kvelden... Da den gnagende sulten var blitt stilt og våre hjerter var fylt med takknemlighet til Gud og våre gode brødre, forenet vi oss alle i bønn, for så å legge oss for kvelden.”⁹

Da vi sto på høyden som nå kalles “Eminence”, ble jeg tilskyndet til å bære mitt vitnesbyrd for min familie og de andre som var med oss. Jeg sa: “Så takknemlige som disse

trofaste pionerene enn var for å se redningspatruljen, hvor mye større er ikke redningen vi mottar på grunn av vår Herre Jesu Kristi forsoning?” Jeg minnet gruppen på at uavhengig av religiøs tilhørighet, står vår Herre Jesus Kristus – verdens Frelser – sentralt i all kristen tro, og han reddet hele menneskeheten. Ved sin forsoning gir han oss alle håp i dag og trygghet i evigheten.

“Det var en vanskelig tid, og vi var svært fattige etter å ha blitt ranet og drevet fra våre hjem og våre eiendeler så mange ganger, og etter å ha opplevd så mye sykdom,” mintes Emily Partridge.

Overvinn dagens villmark

Pionerenes lidelse utviklet en styrke i deres liv som har blitt videreført til oss. Å pakke noen få eiendeler i vogner eller håndkjerre og vandre 2090 km, er ikke den måten de fleste av oss vil bli bedt om å vise vår tro og tapperhet på. Vi står overfor andre utfordringer i dag – andre fjell å bestige, andre elver å krysse, andre daler å få til å “blomstre som en lilje” (Jesaja 35:1). Men selv om villmarken vi har fått til å erobre, desidert er annerledes enn den grove og steinete veien til Utah og det golde landskapet som våre pionerforfedre møtte, er den ikke mindre krevende og anstrengende for oss enn den var for dem.

Vår kamp består i å leve i en verden preget av synd og åndelig likegyldighet, hvor nytelsessyke, uærlighet og grådighet synes å finnes overalt.

Dagens villmark består av forvirring og motstridende budskap. Pionerene måtte kjempe seg over steinete fjell og støv- eller snødekte fjellveier, med sin tro rettet mot Sion og etableringen av Kirken i Saltsjødalen.

Vi må forplikte oss til å tjene Herren og våre lokalsamfunn med den samme iver og tro som pionerene hadde. Vi må alltid være på vakt så vi ikke tar lett på å holde Guds bud, følge hans lover og være ærlige og pålitelige i alt vi gjør. Vi må unngå ondskapens feller på Internett, som er så lett tilgjengelig gjennom våre datamaskiner, nettbrett og mobiltelefoner. Hvis vi blir skjødesløse med disse tingene, vil Lucifer finne en måte å sløve vårt engasjement og

ødelegge vår tro og vår kjærlighet til Herren og til hverandre, og vi vil gå oss bort i verdens villmark.

Å unngå verdens fristelser og onder krever tro og heltemot av ekte pionerer i vår tid. Vi må vandre sammen som dagens pionerer, leve Kristus-lignende liv, støtte gode formål i vårt samfunn og styrke våre familier og hjem.

Når vi virkelig tror, spør vi ikke: "Hva må jeg gjøre?" men snarere: "Hva mer kan jeg gjøre?" Når vår tro bekrefte for vår sjel ved Guds ånd, blir troen en utløsende kraft i vårt liv som driver hver tanke, hvert ord og hver handling mot himmelen. Vi ber med tillit om styrke og veiledning – akkurat som våre forfedre gjorde. Det er det som betyr å gå med tro i hvert steg. Det var slik for våre pionerforfedre, og det må være slik for oss i dag. Vi må innprente i våre barn og barnebarn den samme ånd som drev pionerernes skritt.

Måtte vi stå sammen som pionerer i dag, idet vi alltid søker Guds hjelp til å veilede vår familie. Måtte vi lære av fortiden viktigheten

av å hedre våre foreldre, besteforeldre og forfedre, og måtte vi finne styrke og mot til å møte vår fremtid slik de møtte sin. Måtte vår Herre Jesu Kristi liv og virke skinne klart i vårt hjerte og sinn. Og måtte vårt vitnesbyrds flamme brenne i våre ben – akkurat som den gjorde i de siste-dagers-hellige pionerers liv. ■

Fra en tale holdt i Ogden, Utah 15. juli 2012.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, "The Faith of the Pioneers," *Ensign*, juli 1984, 3.
2. Se Oliver B. Huntington, *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences, 1843 juni-1900 januar*, 26-28.
3. Se Emily D. P. Young, "Autobiography," *Woman's Exponent*, 1. des. 1884, 102.
4. Emily D. P. Young, "Autobiography," *Woman's Exponent*, 15. feb. 1885, 138.
5. Emily D. P. Young, "Autobiography," *Woman's Exponent*, 1. aug. 1885, 37.
6. Phoebe Carter Woodruff, i Augusta Joyce Crocheron, *Representative Women of Deseret* (1884), 35-36.
7. Henry Ballard, i Douglas O. Crookston, red., *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832-1908* (1994), 14-15.
8. Margaret McNeil Ballard, i Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail* (1994), 127.
9. John Chislett, i LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856-1860* (1960), 106, 107.

"Vi var alle nær ved å sulte i hjel," sa Margaret McNeil etter at hennes familie kom til Utah.

"Min mor sendte meg til dette stedet for å be om å få en zucchini, for vi hadde ingen penger, og noen av barna var veldig svake på grunn av matmangel."

Av eldste
Erich W. Kopischke
i De sytti

En Gud som gjør mirakler

DE SLOVAKISKE HELLIGE I SHEFFIELD

Da prestedømsledere, misjonærer, menighetsråd og medlemmer i Sheffield, England forente sine anstrengelser for å øke reell vekst, ble de velsignet på bemerkelsesverdig vis.

Under en kraftfull tale til en forsamling av troende, stilte profeten Mormon et enkelt spørsmål: “Har mirakler opphørt?” Svaret hans fulgte umiddelbart: “Se, jeg sier dere: Nei” (Moroni 7:29).

Mormon forklarte så hvordan det store arbeidet med å frelse sjeler i de siste dager vil tilveiebringes, idet han konsentrerte seg om forholdet og samspillet mellom Den hellige ånd, englers arbeid, våre bønner, vår tro og Herrens mirakler (se Moroni 7:33-37, 48).

Venstre: Eldste Nicholas Pass og eldste Joseph McKay (nedre innfelling) hadde en fantastisk tid hvor de underviste slovakiske hellige og undersøkere – en tid som begynte da misjonærene kontaktet Ludovit Kandrak (øvre innfelling sammen med sin hustru) nær gåtaten Fargate i Sheffield.

På misjonspresidentenes opplæringsseminar i juni, rettet Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum igjen oppmerksomhet mot det faktum at medlemmer av Kirken, som Jesu Kristi disipler, har et grunnleggende ansvar for å dele evangeliet med andre. Heltidsmisjonærer bistår medlemmene i dette ansvaret. Stavs- og menighetsråd bidrar til å organisere og tilrettelegge misjonærenes og medlemmenes arbeid.

Som beskrevet i denne artikkelen om en menighet i England, kan omvendelsens mirakel skje når ledere, medlemmer og menighetsråd tar til seg disse prinsippene og anvender dem i sin lokale situasjon.

Overalt i Skriftene minner profetene oss på at Gud er den samme i går, i dag og til evig tid (se 3 Nephi 24:6; L&p 20:12). Når vi ønsker å oppfylle befalingen om å “gå ut i all verden [og] døpe i Faderens og i Sønnens og i Den Hellige Ånds navn” (L&p 68:8), er det viktig å studere og huske på følgende prinsipper:

- Gud forandrer seg ikke.
- Gud er en Gud som gjør mirakler.
- Guds største mirakel er å bringe sine barn evig frelse.
- Gud utfører mirakler i forhold til vår tro, som vi viser ved våre gjerninger.
- Den hellige ånd spiller en sentral rolle i omvendelse til evangeliet.

Villighet til å ofre

Da jeg tjenestegjorde i området Europa, fikk jeg anledning til å se disse prinsippene i virksomhet mens et mirakel utspilte seg i Sheffield, England. På slutten av 2008 grunnnet biskop Mark Dundon fra Sheffield første menighet på hva han kunne gjøre for å hjelpe sin menighet å vokse. Under en lederopplæring hadde hans stavspresident spurt biskopene: "Hva er dere villige til å ofre for å lykkes med misjonærarbeidet?" Etter å ha blitt undervist av sine ledere, visste biskop Dundon at en god menighetens misjonsleder er grunnleggende, et fungerende menighetsråd er vesentlig og villighet til å lytte til Åndens tilskyndelser er avgjørende.

Etter å ha grunnnet og bedt mye, utøvde biskop Dundon sine prestedømsnøkler og fulgte Åndens tilskyndelser om å avløse sine to rådgivere, Gregory Nettleship og Robert

McEwen. Biskop Dundon kalte så bror Nettleship som menighetens nye misjonsleder og bror McEwen som assisterende misjonsleder. Medlemmene i biskopsrådet hadde stått hverandre nær, så denne endringen var ikke lett for dem. Men biskop Dundon visste at i dette bestemte tilfellet var avgjørelsen riktig, og begge rådgiverne tok ydmykt imot sitt nye kall.

Biskopen, sammen med sine nye misjonsledere og menighetsrådet, utarbeidet med bønnens hjelp planer og målsettinger for å få menigheten til å vokse. Da de gjennomførte sine planer, begynte de å oppleve betydelig fremgang. Konvertitttåp økte betraktelig, og mange kom tilbake til aktivitet i Kirken. Lite visste imidlertid menighetens ledere om at deres tro og gjerninger skulle bli belønnet på måter de aldri hadde trodd var mulig.

Beveget av kjærlighet

I mars 2011 kontaktet en ung misjonær og hans ledsager mennesker i gatene i Sheffield. Eldste Nicholas Pass så en mann og hans hustru gå forbi, og fikk en sterk følelse av at han skulle snakke med dem. Eldste Pass og hans ledsager løp for å ta igjen ekteparet. Det var vanskelig å kommunisere, ettersom ekteparet var fra Slovakia og ikke snakket engelsk, men en venn som var sammen med dem, hjalp med tolkning. Under samtalen på gaten brukte misjonærene bilder til å fortelle om det første syn og gjenopprettelsens budskap. Paret gjorde så en avtale om at misjonærene skulle begynne å undervise dem.

Ludovit Kandrac, faren i familien, begynte å lese Mormons bok. Snart sluttet han å røyke. I undervisningsprosessen måtte misjonærene bruke en rekke tolker og til og med

lære litt slovakisk selv. 14. mai 2011 ble Ludovit, en av hans døtre og to andre slektninger døpt.

I forbindelse med dåpen bar bror Kandrac sitt vitnesbyrd. Gjennom en tolk fortalte han om sin opplevelse av å møte misjonærene. Da han gikk forbi eldste Pass og hans ledsager i Sheffield sentrum, fikk han en varm følelse i brystet. Han ignorerte følelsen og fortsatte å gå, men da han så på misjonærene igjen, ble han rørt av den kjærlighet de viste da de snakket med folk. Selv om han ønsket å snakke med dem, fortsatte bror Kandrac å gå. Han ble forskrekket et minutt senere, da misjonærene kom til ham.

Sammen med en annen slovakisk familie som hadde sluttet seg til Kirken et år tidligere, markerte disse dåps-handlingene starten på et omvendelses mirakel i vår tid blant den slovakiske befolkningen i Sheffield i England. Disse nye medlemmene kom i kirken hver uke, og hadde med seg andre familiemedlemmer og venner. De åpnet sine hjem for misjonærene og inviterte andre i lokalsamfunnet til å lytte til evangeliet.

Eldste Pass og hans nye ledsager, eldste Joseph McKay, besøkte ofte disse familiene. De underviste dem, tjente dem, hjalp dem og velsignet dem. Det var en fantastisk tid med undervisning, læring og motakelse av Åndens gaver for undersøkere, konvertitter, misjonærer, stavs- og menighetsledere og medlemmer.

“Være til hjelp for [dem] og styrke dem”

Gjennom hele sommeren og høsten 2011 sluttet flere slovakere seg til Kirken. Det økende antallet gjorde det vanskelig for lokale medlemmer å fortsette å tilby transport til og fra møtehuset. I flere uker gikk de

Det misjonærarbeid som ble utført av biskop Mark Dundon (innfelt over), menighetens misjonsledere og menighetsrådet, ble belønnet på måter de aldri hadde trodd var mulig etter at dusinvis av slovakere sluttet seg til Kirken og begynte å gå den 8 km lange veien, blant annet langs Darnell Road til venstre, for å delta på søndagens møter.

trofaste slovakiske hellige åtte km hver vei for å delta på søndagens møter på et språk de ikke kunne forstå.

I september 2011 ble presidentskapet for Sheffield stav omorganisert, med biskop Dundon som ny stavspresident. En måned senere ble det arrangert en temakveld for både engelske og slovakiske hellige der det var tolker tilstede.

Mens han satt på forhøyningen, fikk president Dundon en tilskyndelse om at en slovakisk gruppe skulle opprettes som skulle tilhøre Sheffield første menighet, men skulle møtes i et lokale i det slovakiske nabolaget. Et egnet møtested ble snart funnet og rom leid. Den 11. desember 2011 ble de første møtene avholdt i de nye lokalene. Lederne i Sheffield første menighet håpet optimistisk at 50 personer vil delta. I stedet var det 84 personer – herunder 63 slovakere – tilstede.

Etter omorganiseringen av Sheffield stav, ble Robert McEwen kalt som biskop i Sheffield første menighet. Bror Nettleship fortsatte som misjonsleder. Under begge biskoper gjorde menighetens misjonsleder og menighetsrådet en bemerkelsesverdig innsats for å lede menigheten i å “være til hjelp for [de slovakiske hellige] og styrke dem” (L&P 20:53).

Menighetsrådet behandlet spørsmål som hvordan de kunne ivareta de nye medlemmenes behov, hvordan de kunne hjelpe dem å delta fullt ut i menighetsaktiviteter, hvordan de kunne gi dem næring i evangeliet og hvordan de kunne overvinne språkbarrierer. Rådsmedlemmene fastet og ba om guddommelig hjelp, for så å arbeide hardt. De besøkte de nye medlemmene og deltok i undervisningsavtaler sammen med heltidsmisjonærene. De sørget for transport. De bestilte Kirkens materiell på slovakisk. De tok med seg de nydøpte medlemmene til templet for å utføre dåp for de døde.

Menighetsledere organiserte også et tjenesteprojekt før jul. Menighetens medlemmer bidro med penger og samlet inn leker, klær og andre gaver. Store julegavesekker som også inneholdt mat til en julemiddag, ble delt ut til de slovakiske hellige og andre familier innenfor menighetens grenser på julaften.

Gamle og nye medlemmer forsto lite av hverandres talespråk, men de følte alle varmen av det språk som oppriktig

Høyre: Faro Dunka, leder for den slovakiske gruppen i Sheffield, ønsker velkommen til nadverdsmøtet. Gruppen ble organisert som gren i mars 2013. Øverste innfelling: Sheffield første menighets ledere i menighetsrådet. Nederste innfelling: En søster taler på nadverdsmøtet.

kjærlighet er. En bemerkelsesverdig følelse av glede, lykke og begeistring omsluttet medlemmer og undersøkere.

I løpet av det neste året utviklet denne lille gruppen seg til en solid enhet i Kirken, med hele familier som ble døpt og forenet seg med Kirken. Fedre ble ordinert til Det aronske og Det melkisedekske prestedømme, sønner ble ordinert til Det aronske prestedømme, en Primær-forening med mer enn 20 barn ble opprettet, og Unge menns og Unge kvinners program ble organisert med mer enn 25 ungdommer som deltok ukentlig. Herren sørget for en heltidsmisjonær fra Tsjekkia som kunne snakke språket og gi støtte til gruppen. Samtidig sendte disse familiene henvisninger til sitt hjemland.

En Gud som gjør mirakler

Hvorfor skjedde dette? Fordi Gud ikke har opphørt å være en Gud som gjør mirakler. Fordi trofaste misjonærer flittig søkte dem som var forberedt på å motta evangeliet. Fordi stavspresidenten og biskopene handlet i tro og fulgte Den hellige ånds veiledning. Fordi et menighetsråd tok ansvar og samarbeidet. Fordi medlemmene lærte kjærlighetens språk og fulgte oppfordringer fra sine ledere, med tro og tillit til at Gud mente det han sa: “Jeg er en Gud som gjør mirakler, og jeg vil vise verden at jeg er den samme i går, i dag og for evig” (2 Nephi 27:23).

Suksessen i Sheffield behøver ikke å være en enkeltstående hendelse. Den minner oss på de løfter som er gitt gjennom profetene, og kan vekke vår tro og vårt ønske om å bli redskaper i Guds hender ved å innby menneskene rundt oss til å komme til Kristus. Hvis vi gjør det, vil vi komme i en posisjon hvor Herren kan velsigne oss med muligheter til å undervise, aktivisere og styrke andre. Vi vil også se tegn på at han fortsetter å være en Gud som gjør mirakler. ■

ARBEID FOR HERREN

Min mann Cyrus og jeg giftet oss i templet 23. mai 2006. Før vi giftet oss, krevde arbeidet hans i et laboratorium at Cyrus jobbet på søndager. Han hadde en variabel arbeidsplan, men han jobbet vanligvis fra midnatt til kl 08.00. Etter jobb kom han hjem for å skifte fra uniform til søndagsantrekk, for så å dra rett til kirken, som begynte kl 09.00. Han fortsatte på denne måten etter vi hadde giftet oss.

Noen ganger gikk jeg alene i kirken fordi min mann ble forsinket på jobb. Vi ønsket alltid at han ikke måtte jobbe på sabbaten.

Noen ganger gikk jeg alene i kirken fordi han ble forsinket på jobb. Vi ønsket alltid at han ikke måtte jobbe på sabbaten. Den første søndagen i juni 2006 hadde vi vår første faste som ektepar. Vi ba i tro om at Cyrus måtte bli velsignet med en jobb som ikke krevde at han jobbet på søndager.

Noen dager senere, rundt kl 10.00, lurte jeg på hvor Cyrus var fordi han vanligvis kom hjem mellom 08.00

og 09.00. Plutselig slo en tanke meg: "Kanskje han har blitt forfremmet." Cyrus kom endelig rundt kl 11.00. Da han kom inn døren, sa han at han hadde gode og dårlige nyheter.

Jeg ba ham fortelle meg de dårlige nyhetene først. Han sa at vi snart skulle forlate Iligan for å flytte til Panay. Jeg likte ikke nyheten til å begynne med, fordi vi var så glad i de andre medlemmene i staven. De var snille mot oss og behandlet oss som sine egne, vel vitende om at Cyrus og jeg ikke hadde noen familie i nærheten.

Da jeg spurte ham hvorfor vi måtte flytte til Panay, sa han at det var på grunn av den gode nyheten. Sjefen hadde intervjuet ham for en annen stilling i Panay. Jeg spurte ham umiddelbart ikke om lønn, men om jobben ville kreve at han måtte jobbe på søndager. Da han svarte: "Nei!" ble jeg svært glad. Jeg klemte ham og fortalte ham at hans nye jobb var svaret på våre bønner og vår faste. To måneder senere begynte Cyrus i sin stilling i Panay.

Vår himmelske Fader er oppmerksom på oss, og han velsigner oss når vi utøver tro og adlyder hans bud. Jeg er takknemlig for prinsippene bønn og faste. Min manns jobb er en velsignelse for oss. Nå har han tid til å foredle sitt kall i menigheten, og det eneste arbeidet han gjør på søndag, er Herrens arbeid. ■

Mary Jane Lumibao Suya, Filippinene

EN EVIG FAMILIE

Da jeg var 19, avla jeg et siste besøk til mine besteforeldre før jeg reiste på en tre måneder lang humanitærreise til Ecuador. Min bestefar hadde flyttet til et pleiehjem fordi helsen hans skrantet. Han led av demens i tillegg til andre fysiske plager som kom av alderdom.

Da min familie og jeg kom inn på pleiehjemmet, var jeg nedstemt, vel vitende om at dette besøket til min bestefar mest sannsynlig ville være mitt siste. Jeg visste at han kom til å dø mens jeg var borte, og jeg hadde dårlig samvittighet fordi jeg skulle dra.

Like før vi kom inn i rommet, hadde en medarbeider satt min bestefar i en rullestol. Vi trillet ham til pleiehjemmets fellesområde. Min mor snakket med en av de ansatte, mens min 16 år gamle søster og jeg snakket med bestefar.

Han var ikke seg selv. Hans forverrede psykiske tilstand var tydelig, og han virket forvirret. Da vi spurte ham hvor mange barnebarn han hadde, svarte han feil. Vi ertet ham kjærlig og gjorde et stort nummer av hvor mange han faktisk hadde.

Mitt hjerte verket for ham. Men så, midt i sin forvirring og mens han besvarte spørsmålene våre feil, sa bestefar plutselig: "En evig familie."

Jeg ble forbløffet. En medarbeider i nærheten forsto ikke hva han hadde sagt, men min søster og jeg så på hverandre. Begge hadde hørt ham tydelig. Han gjentok det: "En

evig familie." Denne gangen hørte mor ham også.

Jeg kan ikke huske noe annet fra vårt besøk den dagen. Alt jeg vet er at da vi forlot pleiehjemmet, hulket jeg av sorg og glede – sorg for mannen vi forlot og som jeg ikke ville få se igjen i dette livet, og glede for den milde barmhjertighet som var vist ved disse enkle ordene, og den indre fred de ga meg.

Jeg vet at til tross for min bestefars

sinnstilstand, var han i stand til en siste gang å uttrykke sin sterke overbevisning og kunnskap om at familier er evige.

Jeg reiste snart på min humanitærreise. Da nyheten kom om min bestefars bortgang en uke før min hjemreise, følte jeg fred. Jeg visste, og jeg vet fortsatt, at jeg én dag vil få se ham igjen. Takket være tempelordnanser, er familier evige. ■

Kellee H. Mudrow, Utah, USA

Min bestefar var ikke seg selv. Hans forverrede psykiske tilstand var tydelig, og han virket forvirret.

DU KAN IKKE KOMME OPP HIT

Min mann John var en stor mann. Han var 190 cm høy og veide over 90 kg. For ham var det å reise på økonomiklasse på fly ubehagelig i beste fall, smertefullt i verste fall.

I august 2006 ble vi kalt på en Skoleverk-misjon ved Brigham Young University – Hawaii. Da tiden kom til å reise hjem, gruet vi oss til det han måtte utholde på flyet tilbake til fastlandet. Under innsjekkingen ble vi glade da vi fikk høre at det var *ett* ledig sete på førsteklasse, så vi oppgraderte billetten hans. Han ville

kunne sitte i et komfortabelt sete med god plass til sine lange ben.

Omtrent midtveis på flyturen bestemte jeg meg for å gå og se hvordan han hadde det. Da jeg nærmet meg førsteklasse-området, sto en flyvertinne i døråpningen for å stoppe meg.

“Kan jeg hjelpe?” spurte hun.

“Ja, jeg vil gjerne snakke med mannen min et øyeblikk,” svarte jeg.

“Jeg beklager,” sa hun hyggelig, men bestemt, “du kan ikke komme opp hit.”

Da jeg nærmet meg førsteklasse-området, sto en flyvertinne i døråpningen for å stoppe meg.

“Men det er mannen min, og jeg vil bare snakke med ham et øyeblikk.”

Mens hun fortsatt sperret døren, gjentok hun: “Jeg beklager, men du har ikke lov til å komme opp hit. Jeg kan gi mannen din en beskjed, og hvis han ønsker det, kan han komme og besøke deg. Men regelen er at bare førsteklasse-passasjerer kan være i dette området.”

Jeg ble litt satt ut et øyeblikk, men da jeg så hennes standhaftighet, gikk jeg rolig tilbake til min plass på økonomiklasse.

Jeg begynte å tenke på de tre herlighetsgradene som omtales i Skriftene og av profetene. Vi leser at Kristus vil besøke dem som er i det terrestriske rike (se L&P 76:77), og betjenende engler vil besøke dem som er i det telestriske rike (se L&P 76:88), men de som er i de lavere rikene, kan aldri komme opp til det celestriske rike (se L&P 76:112; se også L&P 88:22-24). Da jeg tenkte over min erfaring, følte jeg at jeg nettopp hadde fått et glimt av hvordan det kan være for dem som er i de lavere rikene. Hvordan ville de føle det når de fikk høre ordene:

“Jeg beklager, men du kan ikke komme opp hit”?

Ca fem måneder senere døde min mann av kreft. Min erfaring på flyet gir meg ekstra motivasjon til å leve slik at jeg aldri trenger å høre disse ordene igjen – i det minste ikke på den andre siden av sløret. ■

Bonnie Marshall, Utah, USA

LYKKE HAR INGEN PRIS

Nylig gikk jeg i banken for å ta ut noen penger til å betale mine ansatte. Før kassereren ga meg pengene mine, ba jeg ham om å veksle noen 200-solsedler i 50-solsedler. Kassereren vekslet pengene for meg, men jeg syntes jeg så at han gjorde en feil da han tellet sedlene.

Han ga meg mine 50-solsedler, og jeg gikk tilbake for å vente på uttaket mitt. Mens jeg ventet, tellet jeg pengene. Jeg hadde gitt kassereren 1200 sol, men han ga meg 2200 sol igjen – tusen sol mer. I det øyeblikket ble jeg fristet. Jeg sa til meg selv at banken hadde rikelig med penger. Men jeg

visste i mitt hjerte at pengene ikke var mine. Jeg måtte levere dem tilbake.

En liten stund senere ba kassereren meg komme for å fullføre transaksjonen. Han tellet uttaket mitt, og idet han ga meg pengene, spurte han: “Noe annet?”

“Ja,” sa jeg. “Jeg ga deg 1200 sol som skulle veksles i mindre sedler, men du ga meg 2200 tilbake.”

Jeg ga ham så de 2200 solene. Med skjelvende hender tellet han pengene to ganger. Han kunne knapt tro det han så. Han så på meg og prøvde å snakke, men han klarte bare å si: “Takk så mye” to ganger.

Jeg dro tilfreds fra banken. Den uken forberedte jeg en leksjon for de unge mennene i menigheten om å overvinne fristelse. Det var flott å kunne fortelle dem om min erfaring i banken.

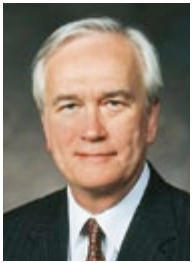
“Du tuller,” var det noen av dem som spøkte. “Det var tusen sol du ga tilbake!”

“Lykke har ingen pris,” svarte jeg med et smil.

Jeg er så takknemlig for denne opplevelsen, som styrket både mitt og de unge mennenes vitnesbyrd om viktigheten av å motstå fristelse. ■
Abelino Grandez Castro, Peru

Bankkassereren ga meg 2200 sol – tusen sol mer. I det øyeblikket ble jeg fristet til å beholde de ekstra pengene.

Av eldste
Keith K. Hilbig

Medlem av De sytti
fra 2001 til 2012

LEV FOR evigheten

Jeg ber dere unge voksne innstendig om ofte å forestille dere deres fremtidige celestiale tilværelse sammen med deres familie i evigheten.

Hvor annerledes og vanskelig verdenen er for unge voksne (gifte eller enslige) i dag i forhold til de unge voksnes verden for to eller tre generasjoner siden. Mange av dagens utfordringer fantes ikke engang, eller var mye mindre intense enn da jeg var student.

Men dere er her nå, i dette øyeblikk. Dere strever fremover mens de som er eldre, går inn i evigheten. Dere er ikke her akkurat nå ved en tilfeldighet, men som en del av en evig plan – utformet, avtalt og iverksatt før jorden ble skapt.

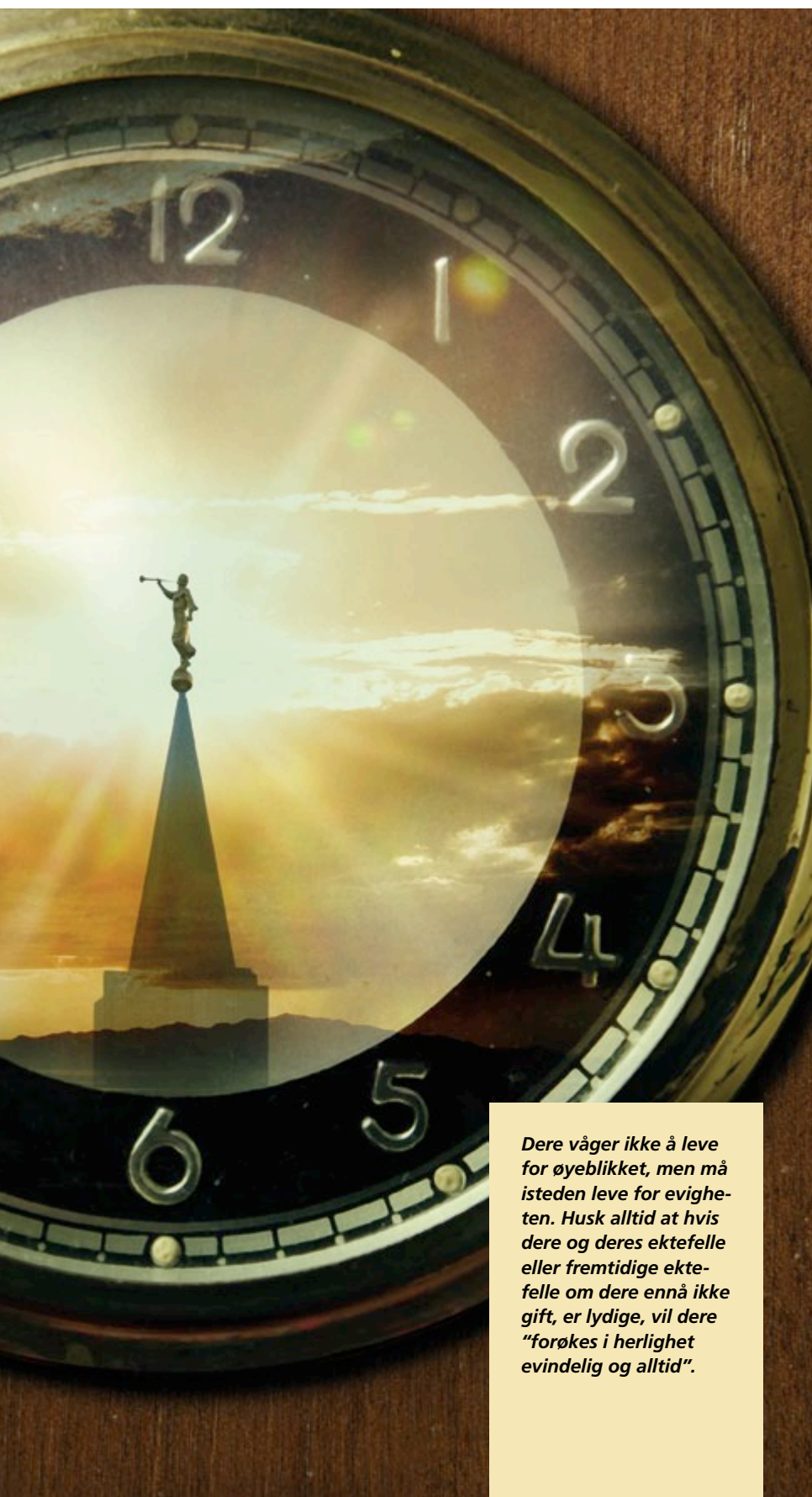
Hvor heldige dere er som kjenner til evangeliets gjengivelse! Dere vet at det var en foruttilværelse i vår himmelske Faders og Jesu Kristi nærhet. Dere ble opplært og prøvet. Dere lærte om de lover som ville hjelpe dere å gå videre og utvikle dere. Dere fulgte disse lovene, og dermed ble dere berettiget til å komme til jorden, starten på en vei som fører til opphøyelse, herredømme og guddommelighet.

Dere forstår hensikten med jordelivet, og dere har fått lære om mulighetene etter døden. Kort sagt, dere har evighetens perspektiv – dere kan se tilbake, og dere kan skue fremover.

De fleste av deres jevnaldrende som ikke er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og verden generelt, vet lite om disse realitetene. De lever omtrent som i en kasse avgrenset av to begivenheter, fødsel og død. De tar

FOTOILLUSTRASJONER: DAVID STOKER

Dere våger ikke å leve for øyeblikket, men må isteden leve for evigheten. Husk alltid at hvis dere og deres ektefelle eller fremtidige ektefelle om dere ennå ikke gift, er lydige, vil dere "forøkes i herlighet evindelighet og alltid".

beslutninger og gjør ting på bakgrunn av dette begrensede perspektivet. I bunn og grunn lever de for øyeblikket – tiden mellom sin fødsel og sin død, som bare er et nanosekund i et evig perspektiv. De vet sannsynligvis ingenting om sin foruttlivværelse og lite om evigheten.

Deres evige muligheter

Dere, derimot, vet hvilke enorme muligheter dere har i evigheten. Til par som er beseglet i det hellige tempel, lover Herren:

“Dere skal komme frem i den første oppstandelse... og skal arve troner, riker, fyrstedømmer og makter, herredømmer, alle høyder og dybder... og hvis de holder fast ved min pakt og ikke begår mord hvorved det utgytes uskyldig blod, skal de i tid og gjennom all evighet få del i alle ting min tjener har lovet dem, og skal være i full kraft når de ikke lenger er i verden, og de skal passere englene og gudene som er satt der og gå til sin opphøyelse og herlighet i alle ting som er blitt beseglet på deres hoder, en herlighet som skal være en fylde og en fortsettelse av ætten evindelighet og alltid.

Da skal de være guder, fordi de er uendelige, derfor skal de være fra evighet til evighet, fordi de fortsetter å bestå, da skal de være over alle ting, fordi alle ting er dem underlagt. Da skal de være guder fordi de har all makt og englene er dem underlagt” (L&P 132:19-20).

Jeg ber dere innstendig om ofte å visualisere deres fremtidige celestiale

tilværelse sammen med deres familie i evigheten, en tilstand av ufattelig herlighet og fortrinn som vi ennå ikke fullt ut kan forstå. Vi kan imidlertid være helt sikre på at hver av dere holdt deres "første prøvestand" (Abraham 3:26), hver av dere besto alle prøvene i det førjordiske liv, hver av dere utøvde stor tro, og dermed fikk hver av dere det privilegium å motta et dødelig legeme og få komme til denne jordiske tilværelse.

Derfor våger dere ikke å leve for øyeblikket, men må leve for evigheten. Husk alltid at hvis dere og deres ektefelle eller fremtidige ektefelle om dere ennå ikke er gift, er lydige, vil dere "forøkes i herlighet evindelig og alltid" (Abraham 3:26) – et fantastisk personlig løfte fra Gud til hvert av hans barn.

Hvis dere trofast holder Guds bud, vil hans løfter blir oppfylt til hver minste bokstav. Problemet er at motstanderen av menneskenes sjeler forsøker å forblinde deres sinn. Hvis de lar ham, kaster Satan støv, for å si det slik, i deres øyne, og de blir forblindet med og av det som hører verden til.

Teologer og forskere i den kristne verden vet ikke det dere vet om det som hører evigheten til, men Satan vet det! Han kjenner til deres førjordiske forberedelse, deres hensikt på jorden og ikke minst deres evige muligheter.

Den hebraiske oversettelsen av ordet *djevel* er "ødelegger".¹ Djervelen forsøker å ødelegge deres reise til evigheten. Han forsøker å komme i veien for deres muligheter både

Gud har gitt dere ikke bare retten til å velge mellom godt og ondt, men også evnen til å velge det gode fremfor det onde! Til syvende og sist bestemmer dere, ikke Satan.

her og siden. Han prøver få dere til å bruke deres handlefrihet uklokt. Noen unge mennesker, som gjerne vil hevde sin uavhengighet, føler at de best kan uttrykke sin uavhengighet ved å velge å gjøre noe galt. Enhver dåre kan gjøre det. Enhver gruppe kan gjøre det.

Men sannheten er at uavhengighet, sann frihet, best vises og oppleves ved alltid å velge det rette. Gud har gitt dere ikke bare *retten* til å velge mellom godt og ondt, men også *evnen* til å velge det gode *fremfor* det onde! Dermed har Gud gitt dere større makt enn Satan og hans hærskarere. Til syvende og sist bestemmer dere, ikke Satan.

Vår himmelske Fader tilrettela denne jordiske erfaringen i en viktig hensikt: at vi kan bli prøvet og overvinne det onde. Han arrangerer sjelden konkrete prøvelser og fristelser, men han vet at jordelivet vil by på dem i overflod. Han ønsker at vi, mens vi er her på jorden, kan lære

å overvinne det "naturlige" i oss (se Mosiah 3:19), fornekte oss verdslighet og vise oss verdige. Satan har andre planer. Han vil gjøre alt han kan for å hindre vår fremgang.

Verdens fristelser

Denne verden, med Satans finurlige og lumske hjelp og oppmuntning, frister dere med ønsket om å bli akseptert, følge mengden og nyte øyeblikkets spenning – kanskje i form av upassende filmer eller videospill, moralske utskeielser (inkludert pornografi), dårlig språk, usømmelige klær eller uærlighet. Satan vil forsøke å forvirre deres forståelse av familiens guddommelig utformede sammensetning – at ekteskapet er innstiftet av Gud mellom en mann og en kvinne, og at barn har rett til å bli oppdratt av en mor og en far.²

Hvis dere i øyeblikket tankeløst godtar Lucifers invitasjon, kan han rane dere for evighetens velsignelser. Satan har ingen personlige utsikter for

evigheten. Husk at han *tapte* striden i himmelen, en strid som ble utkjempet med vitnesbyrd (se Johannes' åpenbaring 12:11), der Kristi trofaste tilhengere overvant ham og hans støttespillere. Tapstallene var høye: alle Satans tilhengere – en tredjedel av himmelens hærskarer – ble kastet ut. De vil aldri motta et fysisk legeme eller få mulighet til evig liv.

Lehi sa til sin sønn Jakob:

“Og ifølge det jeg har lest, må jeg, Lehi, nødvendigvis anta at en Guds engel, ifølge det som er skrevet, hadde falt fra himmelen. Derfor ble han en djevel, for han traktet etter det som var ondt for Gud.

Og fordi han hadde falt fra himmelen og hadde blitt ulykkelig for evig, søkte han også å gjøre hele menneskeheten ulykkelig” (2 Nephi 2:17-18).

Lehi sa også: “Derfor er menneskene fri i kjødet... Og de er fri til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er” (2 Nephi 2:27).

I vår tid fremmer narkotikalangere, distributører av pornografi, arrangører av ugudelig underholdning, tilhengere av løgn, annonsører for upassende klær, initiativtakere til umoral og kritikere av den tradisjonelle familien, alle sammen valg som vil svekke det åndelige liv og til og med forårsake Guds sønner og døtres åndelige død.

Husk at Satan ler av deres ulykke, de som har latt seg lure av slike fristelser (se Moses 7:26). Hans metoder varierer, men de har et felles mål: ulydighet og tilhørende tap av velsignelser.

Velsignelser ved lydighet

Lydighet åpner for velsignelser og bringer fred. Reflekter over en bestemt bevisst beslutning dere har gjort for å gjøre det som er rett, selv om fristelsen til å gjøre noe galt var sterk. Kanskje var det en beslutning om å støte ut upassende tanker eller å fortelle sannheten når en løgn ville ha vært enklere. Kanskje var det en beslutning om å reise dere og gå ut fra en film (eller et annet vanhellig sted) som ble annonsert som akseptabel, men i virkeligheten viste seg å være upassende.

Når dere tenker tilbake på deres riktige avgjørelse, hva føler dere?

VIKTIGE DOKTRINÆRE POENGER

På grunn av gjenopprettelsen, vet siste-dagers-hellige at

- Vår himmelske Fader lover evig herlighet til de lydige.
- Satan forsøker å gjøre hele menneskeheten ulykkelig.
- Guds barn har evnen til å overvinne fristelse.

Fryd? En følelse av selvbeherskelse eller styrke? Økt frimodighet for Herren? Større evne til å motstå det onde? Det er makt, det er frihet!

Hvis dere konsekvent motstår fristelser, blir det stadig lettere. Ikke det at oppgavens egenart har forandret seg, men deres evne til å utføre den har blitt større.³ Dere kan overvinne enhver fristelse dere møter (se 1 Korinterbrev 10:13).

Dere har kunnskap om deres guddommelige opprinnelse. Dere har full bevissthet om deres guddommelige fremtid. Jeg oppfordrer dere “til å heve dere mot det guddommelige som bor i dere”⁴ og leve *ikke* for øyeblikket, men heller for evigheten.

Dere flotte unge voksne, dere fremtidige ledere i Guds rike og i samfunnet, må ikke falle i denne tidløse strid. Dere overlevde krigen i himmelen, og dere kan vinne krigen på jorden. Lev ikke for øyeblikket, men for evigheten.

Jeg lover at det er verdt deres anstrengelser for å følge budene, for deres belønning er å vende tilbake til Guds nærhet i den høyeste grad av det celestiale rike. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University – Idaho 20. mars 2007. Du finner hele teksten på engelsk på web .byui.edu/devotionalsand speeches.

NOTER

1. Bible Dictionary, “Devil.”
2. Se “Familien – En erklæring til verden” (*Liahona*, nov. 2010, 129).
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Heber J. Grant* (2002), 35.
4. Gordon B. Hinckley, “Alle forbedrer seg,” *Liahona*, nov. 2002, 99.

DEN FØRSTE HANDLING, AV DAVID LINN © IRI, GJENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKEHISTORISK MUSEUM

Erfaringer med gjennomgripende tillit

Av **Melissa Zenteno**
Kirkens tidsskrifter

Da Claire (navnet er endret) var seks år gammel, skilte hennes foreldre seg. I årene som fulgte, var hun vitne til mange mislykkede ekteskap og familiemedlemmer som strevde med avhengighet, inaktivitet i Kirken og depresjon. Trist og forvirret mistet Claire sin tro på familien.

“Jeg sa til meg selv at ekteskapet ikke var for meg,” sier hun. “Jeg skjulte imidlertid bare min frykt for at min fremtid ville bli akkurat som det jeg hadde opplevd.”

I tillegg til at hun var bekymret over sin familiesituasjon, følte Claire seg ensom. En dag som tenåring, falt hun på kne i fortvilelse og ba og ba om å få vite om vår himmelske Fader fantes. “Da jeg sluttet å gråte og snakke, ble jeg overveldet av en brennende følelse som var fredelig, sterk og veldig direkte,” sier hun. “Jeg visste at vår himmelske Fader fantes og alltid ville elske meg og hjelpe meg gjennom mine prøvelser.”

Svaret Claire fikk, ga henne et ønske om å styrke sitt vitnesbyrd og sin tillit til Gud og hans bud med hensyn til familien. Hun fortsatte ikke bare å be, men leste også i Skriftene, gikk på Seminar og holdt budene.

Nå er Claire gift, og hun lærer å møte sine utfordringer med tro. “Jeg tenker ikke tanken at det vil være umulig å oppdra en sterk familie, fordi min mann og jeg har besluttet å alltid pleie våre vitnesbyrd, inkludere vår himmelske Fader og vår Frelser i vårt

liv og huske evangeliets ubestridelige sannhet.”

For Claire begynte det å bygge tillit til Gud med en enkel, oppriktig bønn. Men hva annet kan vi gjøre for å bygge tillit til vår himmelske Fader? Unge voksne fra hele verden – som alle opplever sine prøvelser – forteller om sine erfaringer med hvordan de har utviklet tillit til Herren og har lært å stole på hans vilje, hans handlemåte og hans tidsplan.

Vær takknemlig

Å reflektere over sine velsignelser hjelper Stefanie Egly fra Hesse i Tyskland å stole på vår himmelske Faders plan og på hans tidsplan.

Stefanie begynte å skrive ned sine velsignelser etter at et forhold til en god venn ikke gikk som ønsket. “Selv om vi ikke hadde vært på stevnemøter, hadde jeg alltid håpet at vårt forhold skulle utvikle seg til noe mer. Mitt håp falt i grus da han fortalte meg at han hadde en kjæreste.”

Stefanie ble sønderknust, men fant trøst etter å ha lest en artikkel om takknemlighet i *Liahona*. Hun følte seg tilskyndet til å skrive ned hvordan hun hadde blitt velsignet – spesielt hvordan det å være enslig hadde vært en velsignelse.

Listen hennes hjalp henne å innse at bare fordi hun ikke hadde hatt mulighet til å gifte seg, betydde det ikke at hun hadde blitt nektet velsignelser. Stefanie er klar over at Herren har velsignet henne med muligheten

til å bli lærer i grunnskolen og arbeide med barn. Hun har reist, vært tilstede på generalkonferansen og deltatt som veileder i Spesielt for ungdom-programmet. Noen av hennes kjæreste vennskap har utviklet seg gjennom unge enslige voksnes konferanser som hun har deltatt på.

Men den største velsignelsen, sier hun, var å kunne tilbringe tid med sin bestemor kort tid før hun døde, noe som hennes søsken og søskenbarn ikke var i stand til fordi de bodde langt unna eller hadde familier å ta vare på.

Fem år har gått siden Stefanie begynte å dokumentere sine velsignelser. Hun venter fortsatt på anledningen til å gifte seg i templet. Hun sier: “Jeg vet ikke når jeg vil møte min evige ledsager, men jeg stoler på at tiden vil komme. Inntil da, vet jeg at jeg vil fortsette å ha opplevelser som vil hjelpe meg å lære og vokse.” Vår himmelske Fader har velsignet henne umåtelig, og hun vet at han vil fortsette å gjøre det hvis hun er trofast.

Les Guds ord daglig

Daniel Martuscello fra Colorado i USA hadde nettopp fullbyrdet sin skilsmisse og fant det vanskelig å føle fred med sine nye omstendigheter. Ikke bare var han ikke lenger gift, men han var også nybakt far og arbeidsledig. Han forsto ikke hvorfor dette hadde skjedd – spesielt siden han alltid hadde forsøkt å leve rettfærdig.

Daniel følte seg ensom og hjelpeløs, og vendte seg til Skriftene. “Jeg husket den trøst jeg tidligere hadde følt av å lese i Skriftene, så jeg gjorde det til et fokus hver dag,” sier han. Å sette av tid til daglig skriftstudium innebar å begrense underholdning som TV og Internett. Men det var ikke noe offer, sier han. “Når jeg leste, fikk jeg trøst og veiledning. Andre ting ble mindre viktige. Jeg leste ikke bare, men jeg søkte etter svar. Jeg leste med en hensikt.”

Daniel fant trøst i Skriftene da han

skjønte at alle opplever motgang. “Profetene og andre var rettskafne, men opplevde likevel prøvelser,” sier han. “Å lese om deres erfaringer hjalp meg å forstå at på et eller annet tidspunkt i livet gjennomgår vi alle lidelse, men i denne lidelsen kan vi komme nærmere Kristus.”

I tillegg sier Daniel at daglig lesing lettet hans byrde fordi han på den måten inkluderte Frelseren i sitt daglige liv. “Når Gud talte til meg gjennom versene jeg leste, stolte jeg på at ting ville bli bedre og at med

hans hjelp, ville noe godt komme av denne erfaringen.”

Sett Gud først

Po Nien fra Kaohsiung i Taiwan opplevde frykt etter at han fridde til kjæresten, Mei Wah. “Jeg hadde gått ut med andre før, og minst tre ganger tidligere hadde jeg opplevd å utvikle et seriøst forhold bare for å se det falle fra hverandre. Disse opplevelsene hadde svekket min tro på at jeg kunne ha et varig forhold som vil føre til et evig et,” innrømmer han.

Selv om Po Nien følte fred når han ba om det å gifte seg med Mei Wah, begynte han å tvile på svarene han fikk. Hadde han følt en bekreftelse fra Ånden? Eller hadde følelsene hans forvirret ham? Ville denne forlovelsen føre til templet? Eller ville dette forholdet falle fra hverandre?

Det var på denne tiden at Po Nien husket et sitat av president Ezra Taft Benson (1899-1994) som han hadde hørt i en Institutt-klasse: "Vi må sette Gud foran alt annet i vårt liv... Når vi setter Gud først, faller alt annet inn på sin rette plass, eller det glir ut av vårt liv."¹

Dette rådet ble et vendepunkt i Po Niens liv. "Jeg visste at hvis jeg satte Gud først i livet mitt, og så lenge jeg var trofast og sannferdig mot ham, ville gale ting falle bort og gode ting falle på plass," sier han. Hvis han satte Gud først og hans forhold til Mei Wah var godt, ville vår himmelske Fader

hjelpe dem å få det til å fungere. Po Nien gikk videre med tillit og giftet seg med Mei Wah i Hong Kong Kina tempel. "Jeg har blitt rikt velsignet ved å sette min lit til Herren," sier han.

Etterstrebt å gjøre hans vilje

En annen måte å bygge tillit til vår himmelske Fader på er å gjøre hans vilje. For Marta Fernández-Rebollos fra Tarragona i Spania, kom det å lære å stole på vår himmelske Fader av å velge å opprettholde sine normer.

Den unge mannen hun gikk ut med, var ikke medlem av Kirken og var ikke interessert i å bli det heller. "Inni meg ble jeg revet mellom det jeg hadde lært om evig ekteskap, og hundrevis av unnskyldninger som mitt hjerte ga meg til å gi opp alt sammen og gifte meg den unge mannen bare for dette liv," sier hun. "Dette var måneder med forvirring, smerte og mange tårer."

Opprørt av ubeslutsomhet gikk Marta til rommet sitt og søkte veiledning fra sin patriarkalske velsignelse. Hun leste det som var lovet henne hvis hun valgte det rette. Oppløst i tårer visste hun hva hun måtte gjøre. "Konsekvensene av bruddet spilte ingen rolle for meg lenger. Jeg visste ikke hva som lå foran meg, men jeg hadde tro på at så lenge jeg var på Herrens side, ville det utvilsomt være noe godt. Jeg har oppdaget at når vi hever blikket og følger tilskyndelsene fra Den hellige ånd, merker vi at frukten av rettferdighet er 'meget søt, søtere enn alt [vi] før hadde smakt' (1 Nephi 8:11)."

I Ordspråkene 3:5-6 leser vi:

"Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!

Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette."

Å bygge tillit til Gud og hans planer er ikke alltid lett. Vi møter alle våre egne utfordringer. Kanskje du så langt ikke har funnet en du passer sammen med i din menighet eller gren. Kanskje du har giftet deg, men ikke fått barn. Kanskje du må hanskes med skilsmisse. Eller kanskje tidligere erfaringer har fått deg til å frykte forpliktelse. Herren kjenner dine kamper, og ber deg om å stole på ham. Når du lærer å stole på din himmelske Fader, vil fred og veiledning komme. ■

NOTE

1. Ezra Taft Benson, "Det store bud – elsk Herren," *Lys over Norge*, juli 1988, 3.

DIN TILLIT TIL GUD MÅ VÆRE STERK OG STABIL

"Dette liv er en erfaring i dyp tillit – tillit til Jesus Kristus, tillit hans læresetninger, tillit til vår evne til, ved Den hellige ånds veiledning, å adlyde disse læresetningene for lykke nå og for en meningsfylt, ytterst lykkelig tilværelse i evigheten. Når vi har tillit, adlyder vi villig uten å kjenne enden fra begynnelsen (se Ordspråkene 3:5-7). For å frembringe frukt, må din tillit til Herren være sterkere og mer utholdende enn din tillit til egne personlige følelser og erfaringer ...

Når du stoler på ham og utøver tro på ham, vil han hjelpe deg."

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, "Stol på Herren," *Lys over Norge*, jan. 1996, 15.

“Hva er det rette
å gjøre her? Og hva er
det rette å si?”

Av eldste
Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers
quorum

OVERBEVISNING MED MEDFØLELSE

Hvordan vi reagerer på folk og situasjoner, må reflektere den fulle bredden av vår religiøse tro og våre evangelieforpliktelser.

For en tid siden ble jeg invitert til å tale på en andakt for unge voksne i en stav. Idet jeg kom inn bakdøren på stavssenteret, kom en ung kvinne i 30-årene inn i bygningen omtrent samtidig. Selv i trengselen av mennesker på vei til kirkesalen, var det vanskelig ikke å legge merke til henne. Så vidt jeg husker, hadde hun et par tatoveringer, en rekke øre- og neseringer, piggete hår i alle farger som nå er tilgjengelige som iskrem, et skjørt som var for kort og en bluse som var for kort.

Var denne kvinnen en kjempende sjel, ikke av vår tro, som hadde blitt ledet – eller enda bedre, hadde blitt med noen – til denne andakten under veiledning av Herren i et forsøk på å hjelpe henne å finne evangeliets fred og veiledning som hun trengte i sitt liv? Eller var hun et medlem som hadde kommet litt på avveie fra noen av de håp og normer som Kirken fremsetter for sine medlemmer, men som, gudskjelov, fortsatt var med og hadde valgt å delta på denne kirkeaktiviteten den kvelden?

Uansett hvordan man ville reagere på den unge kvinnen, er regelen alltid at i all vår omgang og alle våre handlinger, må vi gjenspeile den fulle bredden av vår religiøse tro og våre evangelieforpliktelser. Derfor må vår reaksjon i enhver situasjon gjøre ting bedre, ikke verre. Vi kan ikke opptre eller reagere på en slik måte at vi er skyldige i en større overtredelse enn, i dette tilfellet, hun er. Det betyr ikke at vi ikke har meninger, at vi ikke har normer, at vi ser helt bort

fra guddommelig fastsatte “du skal” og “du skal ikke” i livet. Men det betyr at vi må etterleve disse normene og forsvare disse “du skal” og “du skal ikke” på en rettfærdig måte, etter beste evne, slik Frelseren levde og forsvarte dem. Han gjorde alltid det som burde gjøres for å gjøre situasjonen bedre – fra å undervise i sannheten til å tilgi syndere og renske templet. Det er ingen liten gave å vite hvordan du gjør slike ting på den rette måten!

Så, med hensyn til vår nye bekjente med den uvanlige påkledningen og personlige pleien, begynner vi fremfor alt ved å huske at hun er en datter av Gud og av evig verdi. Vi begynner med å huske at hun er noens datter her på jorden også, og under andre omstendigheter kunne hun godt ha vært min datter. Vi begynner med å være takknemlige for at hun er på en aktivitet i Kirken, og ikke unngår den. Kort sagt prøver vi å være på *vårt* beste i denne situasjonen av et ønske om å hjelpe henne å være på *sitt* beste. Vi fortsetter å be innvendig: Hva er det rette å gjøre her? Og hva er det rette å si? Hva vil *i siste instans* gjøre denne situasjonen og henne bedre? Å stille disse spørsmålene og virkelig prøve å gjøre det Frelseren ville gjøre, er det jeg tror han mente da han sa: “Døm ikke etter synet, men fell en rettfærdig dom” (Johannes 7:24).

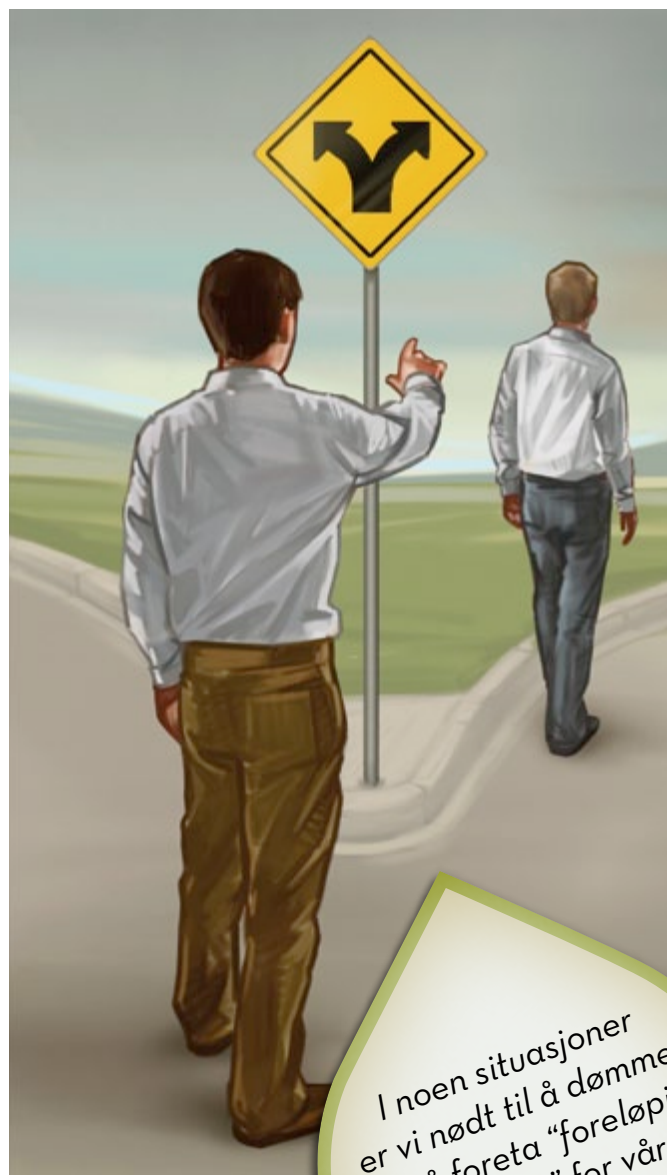
Når det er sagt, vil jeg minne oss alle på at samtidig som vi strekker oss ut til og hjelper tilbake et lam som har forvillet seg, har vi også et stort ansvar for de 99 som ikke

har forvillet seg, og overfor Hyrdens ønsker og vilje. Det er en fårekve, og vi er alle ment å være i den, uavhengig av den sikkerhet og de velsignelser som kommer til oss når vi er der. Mine unge brødre og søstre, denne kirken kan aldri “fordumme” sin lære for å oppnå sosial velvilje av politiske hensyn eller av noen annen grunn. Det er bare høydene av åpenbart sannhet som gir oss fotfeste til å løfte en annen som kanskje føler seg engstelig eller forlatt. Vår medfølelse og vår kjærlighet – grunnleggende kjennetegn på og krav til vår kristendom – må *aldri* tolkes som at vi går på akkord med budene. Som den fantastiske George MacDonald sa en gang, er vi i slike situasjoner “ikke bundet til å si alt vi [tror på], men vi er bundet til å ikke engang gi inntrykk av det vi ikke [tror]”.¹

Når vi må dømme

I denne forbindelse kan det noen ganger oppstå misforståelser, særlig blant unge mennesker som kanskje tror at vi ikke skal dømme noe som helst, at vi aldri skal gjøre en verdivurdering av noe slag. Vi må hjelpe hverandre med dette fordi Frelseren gjør det klart at i enkelte situasjoner *må* vi dømme, vi er forpliktet til å dømme – som da han sa: “Gi ikke hundene det hellige, og kast ikke deres perler for svin” (Matteus 7:6). Det høres ut som en dom for meg. Det uakseptable alternativet er å overgi seg til den post-moderne moralske relativisme som, hvis den presses langt nok, tar for gitt at til syvende og sist er ingenting evig sant eller spesielt hellig, og derfor teller intet standpunkt i en gitt sak mer enn et annet. Og i Jesu Kristi evangelium er dette ganske enkelt ikke sant.

I denne evalueringsprosessen er vi ikke kalt til å fordømme andre, men vi er kalt til å ta avgjørelser hver dag som gjenspeiler dømmekraft – forhåpentligvis god dømmekraft. Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum omtalte en gang slike avgjørelser som “foreløpige dommer”, som vi ofte må foreta for vår egen eller andres sikkerhet, i motsetning til det han kalte “endelige dommer”, som bare kan foretas av Gud, som kjenner alle fakta.² (Husk at i skriftstedet jeg siterte tidligere, sa Frelseren at

I noen situasjoner er vi nødt til å dømme. Vi må foreta “foreløpige dommer” for vår egen eller andres sikkerhet.

dette skulle være “rettferdige dommer”, *ikke* selvrettferdige dommer, som er noe helt annet.)

For eksempel vil ingen klandre foreldre som hindrer et barn i å løpe ut i en gate med tett trafikk. Så hvorfor klandre foreldre som bryr seg, når barna er litt eldre, om når disse barna kommer hjem om kvelden eller i hvilken alder de går på stevnemøter eller om de eksperimenterer med narkotika eller pornografi eller begår seksuelle overtredelser? Nei, vi tar beslutninger og standpunkter og bekrefter våre verdinormer – kort sagt, avsier vi “foreløpige dommer” – hele tiden, eller i det minste burde vi det.

“Har ikke andre sin handlefrihet?”

Unge mennesker kan lure på om den universelle anvendelsen av et standpunkt vi har tatt, eller en retningslinje som er laget av Kirken, og si: “Vi vet hvordan vi skulle oppføre oss, men hvorfor må vi tvinge andre mennesker til å akseptere våre normer? Har de ikke sin handlefrihet? Er vi ikke selvrettferdige og fordømmende når vi tvinger vår tro på andre og krever at de også handler på en bestemt måte?” I slike situasjoner vil dere på fintfølende vis måtte forklare hvorfor noen prinsipper blir forsvart og noen synder motarbeidet *uansett hvor de finnes* fordi problemstillingene og lovene som er involvert, ikke bare er sosiale eller politiske, men har evige konsekvenser. Og samtidig som vi ikke ønsker å støte dem som tror annerledes enn oss, er vi enda mer engstelige for å støte Gud.

Det er omtrent som om en tenåring sier: “Nå som jeg kan kjøre, vet jeg at jeg skal stoppe på rødt lys, men trenger vi virkelig å være fordømmende og prøve å få alle andre til å stoppe på rødt lys også?” Da må man forklare at ja, vi håper at *alle* vil stoppe på rødt lys. Og man må gjøre dette uten å fornede dem som begår overtredelser eller som tror annerledes enn vi tror, fordi, ja, de har sin

handlefrihet. Men vær aldri i tvil om at det innebærer fare hvis noen velger ikke å adlyde.

Mine unge venner, det finnes mange ulike trosoppfatninger i verden, og alle har sin handlefrihet, men ingen har rett til å handle som om Gud er stum angående disse emnene eller som om bud bare betyr noe hvis det er offentlig enighet om dem.

Jeg vet ikke om noen viktigere evne og ingen større integritet enn at vi viser at vi går den varsomme veien – og tar et moralsk standpunkt i henhold til hva Gud har erklært og lover han har gitt, men gjør det med medfølelse, forståelse og stor kjærlighet. Snakk om en vanskelig ting å gjøre – å skille fullkomment mellom synden og synderen! Jeg vet ikke om mange nyanser som er vanskeligere å skjelne og noen ganger vanskeligere å forklare, men vi må kjærlig forsøke å gjøre nettopp det. ■

Tilpasset fra en Kirkens skoleverks andakt som fant sted 9. september 2012. Du finner hele talen på engelsk med tittelen “Israel, Israel, God Is Calling” på cesdevotionals.lds.org.

NOTER

1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons* (2011), 264.
2. Se Dallin H. Oaks, “‘Judge Not’ and Judging,” *Ensign*, aug. 1999, 6-13.

Av David Dickson
Kirkens tidsskrifter

TILGI DEN DU SER I SPEILET

Hvis vi har omvendt oss og føler at Herren har tilgitt oss, hvorfor er det noen ganger så vanskelig å tilgi oss selv?

Bli bedre ett trinn av gangen

For mange av oss som lever i moderne tid, er det vanskelig å forestille seg livet uten elektrisk lys. Et mørkt rom kan øyeblikkelig bli oversvømt med lys ved å trykke på en bryter. Enkle oppgaver som for ikke så lenge siden måtte vente til daggry eller måtte gjøres i den svake flimringen av stearinlys, kan nå gjøres enkelt ved hjelp av en oppfinnelse som var alt annet enn lett å utvikle.

Thomas Edison arbeidet i mange år og forsøkte mer enn 1000 forskjellige materialer før han fant en passende glødetråd som kunne gi langvarig, rimelig lys. Som den evige optimist, så Edison på hvert materiale som ikke fungerte, ganske enkelt som et springbrett til å finne et som ville fungere. Og da han gjorde det, ble verden aldri den samme igjen.

Se inn i deg selv

Det finnes utallige andre inspirerende historier om idrettsutøvere, tenkere, kunstnere og andre som visste hvordan de kunne lære av sine feil og fortsette å prøve. Prøve, prøve, prøve og deretter lykkes – det er en historie vi aldri synes å bli lei av å høre. Med mindre helten i den aktuelle historien tilfeldigvis er oss selv.

Med hensyn til å holde budene, er det altfor mange av oss som krever uavbrutt fullkommenhet av oss selv.

Dette er som å forvente å skape den neste store oppfinnelsen uten å måtte justere det første designkonseptet, eller håpe å vinne et stort mesterskap uten å tape en eneste kamp i løpet av sesongen. Når vi synder og kommer til kort, klarer vi altfor ofte ikke å tilgi oss selv og fortsette å prøve.

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, har sagt: “Når Herren krever at vi tilgir alle mennesker, så innbefatter det å tilgi oss selv. Noen ganger er den som er vanskeligst å tilgi – samt kanskje den som har størst behov for vår tilgivelse – av alle mennesker i verden, den personen som møter vårt blikk i speilet.”¹

En forvandlet sjel

Men hvordan gjør vi det? Et studium av Ammons liv, profeten i Mormons bok, kan gi oss perspektiv.

Ammons misjonærerfaringer blant lamanittene er like mirakuløse som de er inspirerende. Fra å forsvare kongens sauer til å forkynne for

kong Lamoni til å bidra til å bringe evangeliet til en hel nasjon, er fortsatt Ammons liv og virke en av de store inspirerende historier i alle Skriftene.

Ammon var imidlertid ikke alltid den rettskafne mannen med den sterke troen som forkynnte så kraftfullt for lamanittene. Han gjorde feil – alvorlige feil. Som en av Mosiahs sønner, var Ammon en gang blant dem som gikk omkring og “forsøkte å ødelegge kirken og føre Herrens folk på villspor, stikk i strid med Guds... befalinger” (Mosiah 27:10).

Sammen med sine brødre og Alma den yngre, var Ammon så skadelig for Guds verk at en Herrens engel viste seg for dem, talte “som med en tordenrøst som fikk jorden de sto på, til å skjelve” (Mosiah 27:11), og kalte dem til omvendelse.

Ammon hadde helt klart alvorlige overtredelser som han trengte å omvende seg fra, og det gjorde han. Men hva om han ikke hadde tilgitt seg selv? Hva om han aldri hadde reist på misjon fordi han mente det var for sent for ham? Hvis han ikke hadde gjort det, da ville han ikke ha vært i stand til å glede seg sammen med sine brødre mange år senere over deres fremgang blant lamanittene. “Se, nå kan vi se fruktene av vårt arbeide, og er de få?” spurte Ammon sine brødre. “Jeg sier dere: Nei, de er mange. Ja, og vi kan vitne om deres oppriktighet på

GJENVUNNET

Eldste Shayne M. Bowen i De sytti forklarte hvordan forsoningen kan

gjenvinne og helliggjøre vårt liv. Se videoen "Gjenvunnet" på lds.org/pages/mormon-messages#reclaimed.

grunn av den kjærlighet de har til sine brødre og også til oss" (Alma 26:31). Tusenvis fant sannheten som følge av deres misjonærarbeid.

Faren ved motløshet

Selv med så klare råd fra Kirkens ledere og eksempler fra Skriftene, er det noen av oss som fortsatt tror at vi er et unntak til forsoningen, at det er for sent å frelse oss. Vi klarer ikke å slippe den tunge byrden av vår egen skyld, selv etter oppriktig omvendelse. Noen slutter til og med å prøve.

Tross alt, hvorfor gjøre seg umaken med å reise seg fra bakken hvis man bare kommer til å falle igjen? Det er i det minste hva motstanderen ønsker at du skal tenke. En slik tankegang er ikke bare åndelig og følelsesmessig ødeleggende, men fullstendig falsk.

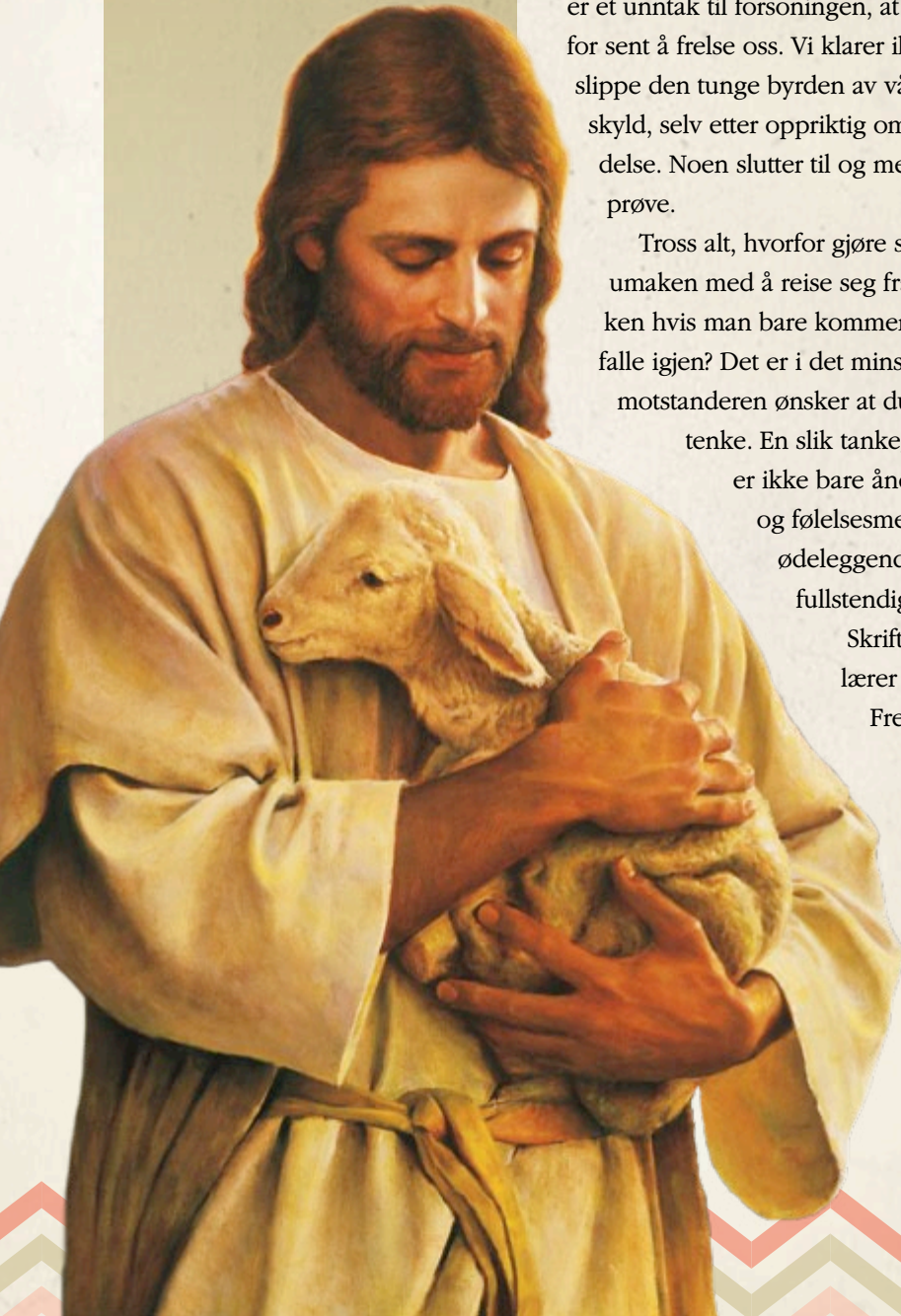
Skriftene lærer oss at Frelserens

forsoning er altomfattende og tilgjengelig for alle. "Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagan, skal de bli som den hvite ull" (Jesaja 1:18). Vi *kan* lykkes. Vi kan prøve igjen. Vi har Herrens hjelp hele veien.

Det er aldri for sent

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har gitt klare råd mot å gi opp overfor oss selv. "Uansett hvor mange sjanser dere tror dere har gått glipp av, hvor mange feil dere føler at dere har gjort eller talenter dere tror dere ikke har, eller hvilken avstand fra hjem og familie og Gud dere føler at dere har reist, vitner jeg om at dere ikke har reist utenfor rekkevidden av guddommelig kjærlighet. Det er ikke mulig for dere å synke lavere enn det uendelige lys av Kristi forsoning skinner."²

Eldste Holland lærer oss videre å ha vårt blikk rettet mot Guds godhet:

PERMANENT TUSJ

Av Dani Dunaway Rowan

*Merkene av våre feil trenger ikke å være permanente.
Å ha rene hender er verdt det, selv om det er smertefullt.*

“Formelen for tro er å holde ut, stå på, fullføre og la tidlige timers nød – virkelig eller innbilt – bli utvisket av den endelige belønningens overflod.”³

Fylt med håp

Selv om synd aldri kan tas lett på, er omvendelsen reell. Tilgivelsen er reell. Frelserens forsoning gir oss en sjanse til å starte på nytt med blanke ark. Akkurat som Ammon fant tilgivelse, kan du også gjøre det.

Vi kan virkelig håpe på lysere dager. Apostelen Paulus forkynte: “Må så håpets Gud fylle dere med all glede og fred i troen, så dere kan være rike på håp ved Den Hellige Ånds kraft” (Romerne 15:13).

På grunn av omvendelsens gave, kan vi alle tro på oss selv igjen. ■

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, “De barmhjertige skal finne barmhjertighet,” *Liahona*, mai 2012, 75.
2. Jeffrey R. Holland, “Arbeiderne i vingården,” *Liahona*, mai 2012, 33.
3. Jeffrey R. Holland, “Arbeiderne i vingården,” 32.

En uke etter avsluttet videregående skole flyttet jeg til den andre siden av landet for å bo sammen med min eldre søsters familie for sommeren, før jeg begynte på universitetet til høsten.

Jeg fikk noen venner, de fleste av dem i studentalder og eldre. En lørdag kveld hentet to av mine nye venner meg for å dra og høre et bra band som spilte på en lokal klubb.

Da vi parkerte, begynte jeg å bli litt nervøs, men jeg hadde ikke lyst til å protestere og ødelegge kvelden. Vi gikk inn i klubben, og mannen bak disken så på førerkortet mitt. Uten forvarsel dro han en svart tusj over knokene på begge hendene mine.

Jeg kikket overrasket ned. Jeg skjønnte at han hadde merket hendene mine for å vise at jeg var for ung til å kjøpe alkohol i baren.

Jeg følte meg umiddelbart ille til mote. Folk drakk og røykte.

Jeg beklager å si at jeg ikke hadde mot til å dra med en gang. Etter ca 30 minutter spurte en av mine venner om jeg hadde det bra. Jeg sa at jeg hadde hodepine av musikken og røyken. Han tilbød seg å kjøre meg hjem, og jeg takket takknemlig ja.

Jeg sprang inn på badet i min søsters hus og skrubbet de svarte merkene til det gjorde vondt. Jeg skulle ta nadverden med disse hendene

dagen etter, og jeg ville svært gjerne at de skulle være rene. To svake, svarte streker var imidlertid fortsatt synlige på min tynnslitte, rosa hud.

Før jeg la meg, ba jeg Gud om tilgivelse for ikke å ha hatt mot til å dra – og ikke minst for at jeg ikke hadde hatt mot til å aldri gå inn i første omgang. Jeg lovet min himmelske Fader at jeg aldri skulle havne i en slik situasjon igjen.

Neste morgen klarte jeg å fjerne det meste av det som var igjen av tusjen, og hendene mine var nesten helt rene da jeg tok nadverden. Jeg tenkte på hvordan synd er som de svarte merkene. Det krever innsats og kan også være smertefullt, men vi kan omvende oss og få våre synder fjernet ved forsoningens kraft og bli rene for de svarte merkene i vårt liv. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA

ÆRLIGHET OG INTEGRITET

Som en Kristi disippel er disse personlige egenskapene uttrykk for hvem du egentlig er.

Av eldste Christoffel Golden jr.
i De sytti

Under en mesterskapskamp i amerikansk fotball hadde Joseph B. Wirthlin det han kalte “en skjellsettende opplevelse” under et avgjørende angrep.

“Utspillet krevde at jeg skulle løpe med ballen gjennom midten for å score en touchdown,” sa han. “Jeg tok pasningen og styrtet inn i motstanderne. Jeg visste jeg var nær mållinjen, men jeg visste ikke hvor nær. Selv om jeg lå fastklemt nederst i haugen, strakte jeg fingrene frem 5 cm, og kjente den. Mållinjen var 5 cm unna.

I det øyeblikket ble jeg fristet til å

dytte ballen frem. Jeg kunne ha gjort det... Men så husket jeg hva min mor hadde sagt. ‘Joseph,’ sa hun ofte til meg, ‘gjør det rette, uansett hvilke konsekvenser det får. Gjør det rette, så vil ting ordne seg.’

Jeg ville så gjerne score den touchdownen. En ting var å være helt i mine venners øyne, men jeg ønsket enda sterkere å være helt i min mors øyne. Dermed lot jeg ballen ligge der den var – fem centimeter fra mållinjen.”¹ Eldste Wirthlin (1917-2008) ble senere medlem av De tolv apostlers quorum.

Gjør det rette

Eldste Wirthlins avgjørelse er et utmerket eksempel på en som ikke ville gå på akkord med sin integritet. Ærlighet og integritet setter vår karakter på prøve. De krever at man alltid gjør eller sier de rette tingene uansett omstendigheter eller hva andre måtte mene.

En av normene i *Til styrke for ungdom* er ærlighet og integritet. Som en siste-dagers-hellig og en Kristi disippel, forventes det at du er "ærlig mot deg selv, andre og Herren til enhver tid. Å være ærlig betyr å velge å ikke lyve, stjele, jukse eller bedra på noen måte ...

Integritet er nært forbundet med ærlighet. Integritet betyr at man til enhver tid tenker og gjør det som er riktig, uansett konsekvenser. Når man har integritet, er man villig til å etterleve sine normer og sin tro selv om ingen iakttar en."²

Bli en disippel

Vår oppgave i denne prøvetilstand her i jordelivet er å bli "en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning" (Mosiah 3:19). Å bli en hellig er hverken mer eller mindre enn å bli en sann Kristi disippel. Dette er ikke så vanskelig som du kanskje tror. Du vet sannsynligvis allerede hvordan du gjør det. Det krever imidlertid innsats, og noen ganger krever denne innsatsen mye av oss. Men det er mulig.

Mormons bok lærer oss: "For se, Kristi Ånd er gitt til alle mennesker, så de kan

skjelne godt fra ondt. Derfor forteller jeg dere hvordan dere skal dømme, for alt som innbyr til å gjøre godt og tilskynder til å tro på Kristus, kommer ved Kristi kraft og gave. Derfor kan dere ha en fullkommen kunnskap om at det er av Gud" (Moroni 7:16).

Som en Kristi disippel kan du finne ut hvordan du kan snakke og handle ved å spørre deg selv: "Hva ville Jesus gjort?" Tilskyndelser vil følge, og hvis du handler etter disse tilskyndelsene, vil du motta et vitnesbyrd om at du har handlet riktig. Men det er også sant at du noen ganger kanskje må vente en stund før du kan se de sanne konsekvensene og velsignelsene av dine ærlige handlinger.

Vær fullstendig ærlig

Til styrke for ungdom minner oss på følgende: "Uærlighet skader deg og også andre. Hvis du lyver, stjeler, nasker eller jukser, skader du din ånd og ditt forhold til andre. Å være ærlig gir deg større muligheter i fremtiden og større evne til å bli ledet av Den hellige ånd."³

Daglig bønn, skriftstudium og anvendelse av levende profeters læresetninger utvikler ærlighet og integritet i oss.

Det sanne mål på oppriktig integritet og fullstendig ærlighet er hva du gjør når ingen er i nærheten og kan vite hva du tenker, sier eller gjør. Som vår Herre Jesu Kristi sanne disipler, kan vi ikke være eller gjøre mindre enn det Frelseren har vist oss. Vi har Den hellige ånds uforlignelige gave. Frelseren sa: "Men talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere" (Johannes 14:26).

Vår Frelser har også gitt oss stor kraft som kommer av daglig bønn, skriftstudium og å lese de levende profeter og apostlers ord. Disse positive daglige vanene utvikler ærlighet og integritet i oss. Husk at som en Kristi disippel og et medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, er ærlighet et uttrykk for din integritet og hvem du egentlig er. ■

NOTER

1. Joseph B. Wirthlin, "Livets lærdommer," *Liahona*, mai 2007, 46.

2. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 19.

3. *Til styrke for ungdom*, 19.

TILBAKELEVERT MED ÆRE

Jeg ønsker ikke å være en tyv, ikke engang ved et uhell.

Av Valerie Best

Da skoledagen var slutt en sen ettermiddag, stoppet jeg ved en liten antikvitetsbutikk på hjemveien – et ærend jeg ønsket å bli ferdig med til tross for at det regnet stadig kraftigere. Jeg var den eneste i butikken, og kvinnen som jobbet der, hjalp meg med lampen jeg hadde sett meg ut.

Idet hun åpnet en handlepose, la jeg merke til en utstilling med fargerike armbånd på disken. Jeg tok opp et akkurat idet hun la lampen i posen. Hun dyttet til utstillingen, og ca halvparten av armbåndene smalt i gulvet. Hun så litt oppskjørtet ut, men gjorde seg ferdig med å registrere kjøpet mitt. Jeg forlot butikken med paraply i den ene hånden og posen med lampen i den andre.

Jeg gikk hjem, tok av meg de våte støvlene og satte på litt musikk. Da jeg løftet lampen opp av posen, la jeg merke til noe i bunnen av posen. Det var et rødt armbånd. Det må ha falt fra utstillingen og ned i posen min. Jeg smilte og tenkte på hvor mye dette øyeblikk begynte å ligne en historie fra Unge kvinners gamle håndbok: *“Da kom Valerie til å tenke på leksjonen de nettopp hadde hatt i Laurbærpikenes klasse.”*

Jeg slengte armbåndet på sengen og plagget lampen i støpselet. Den ga den grå ettermiddagen en varm glød. Jeg kikket ut av vinduet. Det regnet enda striere, og snøen på bakken var i ferd med å bli til skittent slaps.

Jeg så på armbåndet. Det var kirsebærrødt. Jeg festet det rundt håndleddet mitt. Prislappen viste 20 dollar. Selvfølgelig skulle jeg levere det tilbake. Noe annet falt meg aldri inn. Jeg tok det av meg og la det på en haug med bøker som det var meningen at jeg skulle legge bort. Jeg gikk inn i det andre rommet for å lage en kopp varm sjokolade.

Så gikk jeg inn igjen.

Hvor lenge hadde jeg utsatt å gjøre noe med disse bøkene? En stund. Hvor lenge ville det armbåndet være der hvis jeg utsatte å levere det tilbake?

Jeg hadde *tenkt* å levere det tilbake. Men når da? Ville jeg vente så lenge at det ville føles pinlig å levere det tilbake? Ville jeg glemme det?

Jeg nølte litt til. Jeg kikket ut av vinduet igjen. Jeg tenkte på at føttene mine nettopp hadde begynt å bli varme. Jeg tenkte på den deilige varme sjokoladen.

Så tok jeg armbåndet, dro på meg støvlene og gikk ut igjen.

Da jeg kom til butikken, holdt kvinnen på med å hjelpe en annen. Jeg sto og ventet. Da hun var ferdig, tok jeg armbåndet opp av jakkelommen og forklarte hvordan det hadde havnet der. Hun virket ganske overrasket, litt forvirret, sa takk, og det var

det. Hun ga meg ingen belønning for min ærlighet. Hun var ikke overstrømmende takknemlig. Og det var ingen andre som så det heller.

Da jeg gikk hjem, tenkte jeg på at jeg alltid hadde ansett meg selv som en ærlig person. Det er en egenskap jeg setter pris på og ser etter i andre. Men ekte ærlighet, akkurat som ekte

kjærlighet og ekte nestekjærlighet, er en aktiv egenskap. Uansett hvor hederlige og oppriktige mine hensikter var, ble jeg først en ærlig person da jeg tok på meg støvlene og handlet i samsvar med mine hensikter.

Jeg kjente mitt bare håndledd inne i jakken min og smilte litt. ■

Artikkelforfatteren bor i New York, USA.

KRAFT I PAKTER

Hva tenker du på når du hører ordet *pakt*? Hvis du sa: "Et gjensidig løfte til Gud," har du rett.

Men en pakt med vår himmelske Fader er også mye mer. I dette hellige løftet ligger det kraft, styrke, sikkerhet og fred. Når du tar deg tid til å tenke på paktene du har inngått og vil inngå i ditt liv, og når du holder din del, begynner du å føle og leve annerledes. Pakter påvirker dine handlinger og inspirerer deg i dine valg.

Her kan du lese hvordan pakter har gjort en forskjell i noen ungdommers liv.

"En pakt holder deg på den snevre og smale sti, hjelper deg å leve bedre og gir deg bedre forståelse."

Marcus A., 17 år, Utah, USA

"Fordi jeg har inngått pakter med vår himmelske Fader, har jeg fått muligheter til å vokse åndelig og være et mer trofast medlem. Hver gang jeg skal gjøre noe, tenker jeg på de pakter jeg har inngått med vår himmelske Fader og spør meg selv om jeg holder løftene jeg ga ham da jeg ble døpt og da jeg mottok prestedømmet. Paktene jeg har inngått med vår himmelske Fader, hjelper meg å holde meg

sterk i evangeliet og en dag vende tilbake til ham."

Efraín V., 14 år, New Zealand

"Jeg husker da jeg ble døpt – jeg hadde aldri vært lykkeligere, fordi det var min første pakt. Deretter mottok jeg prestedømmet. Det var

den samme lykken. Jeg hadde et stort smil om munnen da jeg forsto at jeg hadde inngått en pakt med Gud. Når jeg hører ungdom gjøre narr av Kirken, tenker jeg på denne lykken og husker at det er en pakt med Gud og ikke med mennesker."

Bradford A., 16 år, Arizona, USA

"Å inngå pakter gir oss og våre familier så mange velsignelser. Når vi blir døpt, gir det oss for eksempel muligheten til å forandre oss og bli bedre. Paktene som vi inngår med vår himmelske Fader, utvikler den tro vi trenger for å holde oss trofaste mot evangeliet."

Naomi A., 15 år, Guadalajara, Mexico

"I sommer gikk jeg ofte i templet for å utføre dåp for de døde. Fordi jeg holdt mine pakter ved å gå i templet og gjøre det som er rett, ble jeg

velsignet. Jeg var veldig stresset i forbindelse med avsluttende eksamener. Jeg gikk i templet, og det gjorde alt bedre. Å holde mine pakter gjør livet så mye enklere og mye lykkeligere."

McKenna M., 18 år, California, USA

"Første gang jeg skulle dele ut nadverden som diakon, var jeg veldig nervøs. Så husket jeg den dagen jeg ble døpt, og jeg følte Den hellige ånd. Jeg ble automatisk roligere og var i stand til å gjøre det bra."

Seth A., 12 år, Mexico City, Mexico

En pakt er et løfte, men det er også mye mer.

DELTA I DISKUSJONEN

I hele juli vil dere studere om ordinanser og pakter i deres prestedømsquorum og klasser i Unge kvinner og Søndagsskolen. Lag en liste over de paktene du har inngått, og håper å inngå. Hva forteller denne listen deg om hvordan du ønsker å leve? Vurder å dele dine tanker med andre ved å vitne hjemme, i kirken eller via sosiale medier.

GUDDOMMELIGE PAKTER SKAPER STERKE KRISTNE

“Jeg oppfordrer alle til å kvalifisere seg til og motta alle prestedømsordinanser dere kan, og deretter trofast holde løftene dere har gitt ved en pakt. I tunge tider må dere la deres pakter være av den største betydning og vise full lydighet. Da kan dere be i tro, uten å tvile, ifølge deres behov, og Gud vil svare. Han vil oppholde dere.”

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum, “Kraften i pakter,” Liahona, mai, 2009, 22.

“Jeg har fått mange velsignelser av å holde mine pakter. På grunn av mine dåpspakter, har Den hellige ånd hjulpet meg å ta beslutninger. Pakten når du mottar prestedømmet, er et løfte om å bruke prestedømmet til å hjelpe andre og utføre tjeneste. Det hjelper ditt vitnesbyrd å vokse når du utfører tjeneste.”

Erik N., 15 år, Alberta, Canada

“Du kan ikke bare gjøre hva du vil og forvente at Gud skal holde sin del av løftet. Han forventer så mye av deg fordi han vet hvilke muligheter du har. Det hjelper meg virkelig å holde et høyere nivå.”

Jolee H., 15 år, Colorado, USA

FRA VENSTRE: FOTILLUSTRASJONER: CHRISTINA SMITH OG CRAIG DIMOND © IRI
 DETALJ FRA KRISTUS KALLER PETER OG ANDREAS, AV HARRY ANDERSON © IRI

UFORGLEMMELIGE
FAMILIENS
HJEMMEAFTENER

M

FORSIKTIG!

ÅNDELIGE SUPERHELTER

År kom fantastiske superhelter og besøkte oss på mandagskveldene! Hver superhelt lignet et medlem av familien, hadde en spesiell superkraft og holdt en viktig vitnesbyrd-styrkende leksjon som oppmuntret oss til å forbedre våre forhold til hverandre.

En uke lærte for eksempel Medi-amannen oss hvordan vi kunne skjerme våre øyne mot upassende filmer, TV-programmer og blader. En annen uke forklarte frøken Trim hvordan vi kunne utvikle overmenneskelig styrke ved å trene regelmessig. Stillemus, en superhelt kledd som en mus, lærte oss å slutte å pile rundt og være *musestille* og ærbødige i kirken og hjemme. Ordjenta forklarte når og hvordan vi kan gi flere komplimenter til hverandre. Frøken Takknemlighet, Gjør det selv-kisen, Den skriftlærde, Nesevisvokteren, Misjonærmannen og andre superhelter deltok også på våre familiens hjemmeaften-leksjoner.

Jeg er takknemlig for at mine familiemedlemmer tenkte dypt og omhyggelig over hvilket problem i familien de ønsket å ta opp som en superhelt. Alle gledet seg til familiens hjemmeaften, og vi hadde en fantastisk stund hver gang en superhelt kom på besøk. Jeg er takknemlig for at hver gang vi grunnet på et problem i familien,

inspirerte vår himmelske Fader oss med en idé for å undervise hverandre mer effektivt. Dette er superheltminner vi vil verdsette for evig. ■

Victor W., USA

MIN BRORS VITNESBYRD

Min mor arbeider hver kveld fra 15.00 til 23.00. Selv om hun ikke kunne være hjemme på mandagskvelder, bestemte min eldre bror og jeg å ha familiens hjemmeaften selv - bare oss to. Min bror hadde vært inaktiv i åtte år, men i det siste hadde han begynt å gå på Institutt, og han ville holde budskapet en mandagskveld. Han delte en åndelig tanke fra Mormons bok med meg som jeg aldri hadde tenkt på, selv om jeg hadde tatt fire år med Seminar og hadde jobbet med min "Personlig fremgang". Ånden jeg følte var akkurat slik jeg hadde håpet den ville være når den tid kom at jeg ville ha en verdig presedømsbærer i mitt hjem.

Jeg er takknemlig for at min himmelske Fader gir meg mulighet til å styrke min familie hver uke gjennom familiens hjemmeaften. Jeg elsker Jesu Kristi evangelium, og jeg er glad for at jeg hadde denne ydmyke erfaringen på familiens hjemmeaften sammen med min bror. ■

Isadora A., Brazil

OPPLYST I MØRKET

Jeg vil aldri glemme familiens hjemmeaften-leksjonen vi hadde under et strømbrudd. Uten strøm kunne vi ikke lese noe, og jeg tenkte at familiens hjemmeaften ville bli en katastrofe.

"Hvordan kan vi ha familiens hjemmeaften uten å kunne lese et budskap fra *Liahona*, eller hvordan skal vi kunne syngre fra salmebøkene uten lys?" tenkte jeg.

Heldigvis kom min søster til unnsetning. Hun fikk den gode ideen at vi skulle syngre salmene vi kunne utenat, og deretter kunne vi snakke om det vi hadde lært søndagen før. Vi presenterte alle et prinsipp og lærte av hverandre. Etter min mening er det å lære sammen hensikten med familiens hjemmeaften. Jeg er sikker på at Herren var veldig fornøyd med at vi holdt budet om å ha familiens hjemmeaften, også uten lys.

Jeg vet at Herren ikke vil at vi skal vende tilbake til hans nærhet alene. Han ønsker at vi skal komme tilbake sammen med våre familier, og han ønsker at vi skal gjøre alt vi kan for at dette kan skje, blant annet å holde familiens hjemmeaften hver uke. ■

Hérica S., Brasil

Disse erfaringene viser hvordan familiens hjemmeaften kan være oppløftende -

MINE SOMRE VED TEMPLET

Store velsignelser kom da min familie brukte våre ferier til å gå i templet hver sommer.

Av David Isaksen

Jeg er oppvokst i Norge. Nærreste tempel er i Stockholm, 8 til 10 timers kjøretur unna. Naturligvis skulle det nøye planlegging og overveielse til for å gjennomføre en tur til templet. Staven planla to tempelbesøk for ungdom hvert år. Flere menigheter gikk sammen om å leie en buss og reise til templet for en helg. Det var moro å reise sammen med andre ungdommer, men min familie og jeg ønsket å reise til templet sammen en gang.

Ett år bestemte vi oss dermed for å dra til Stockholm i sommerferien. Det var en stor opplevelse, og det ble snart en fast tradisjon om sommeren. Vi bodde på en campingplass nær templet. Hver morgen sto vi opp tidlig for å delta på en dåpsseksjon sammen med andre familier fra Norge som hadde kommet til templet. Etterpå spilte vi fotball og badet på campingplassen.

Disse somrene er hellige minner for meg nå. Selv om vi ikke bodde nær nok til templet til å dra dit hver måned, var det alltid en spesiell

anledning når vi kunne dra. Og selv om bilturen var lang og kjedelig, velsignet Herren oss for vårt offer. De åndelige opplevelsene jeg hadde i templet, hjalp meg å utvikle min kjærlighet til templet og dets ordnanser. De førte oss også nærmere som familie.

En spesiell opplevelse jeg husker, var da jeg gikk gjennom en litt opprørsk periode. Det følte som om jeg kunne se så mange av mine foreldres feil, og jeg følte ikke at de hadde noen rett til å fortelle meg hvordan jeg skulle leve. Selv om jeg levde verdig til å reise til templet, satte jeg spørsmålstegn ved min fars rolle som leder av familien. Når vi dro til templet sammen for å utføre dåp og bekreftelser, følte jeg imidlertid en god ånd. Når min far la sine hender på mitt hode for å bekrefte meg på vegne av andre som var gått bort, følte jeg Ånden bekrefte for meg at han handlet ved den sanne prestedømsmyndighet. Dette fikk meg til å innse at selv om min far ikke var fullkommen, var han likevel en god

far, og jeg var velsignet ved å være hans sønn. Jeg følte at jeg måtte omvende meg fra min oppsetsighet og prøve å se visdommen og kjærligheten i hans formaninger.

Nå, så mange år senere, er disse somrene ved templet fremdeles levende i min erindring. Templet har blitt et av de virkelig vakre stedene i verden, slik Mormons vann var det for Almas folk: "Hvor skjønne er de ikke for deres øyne som der kom til kunnskap om sin Forløser" (Mosiah 18:30). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

TEMPLETS VELSIGNELSER

Hvilke velsignelser har du opplevd når du har dratt til templet? Vurder å snakke om dine følelser med et familiemedlem eller skrive om dem i dagboken din.

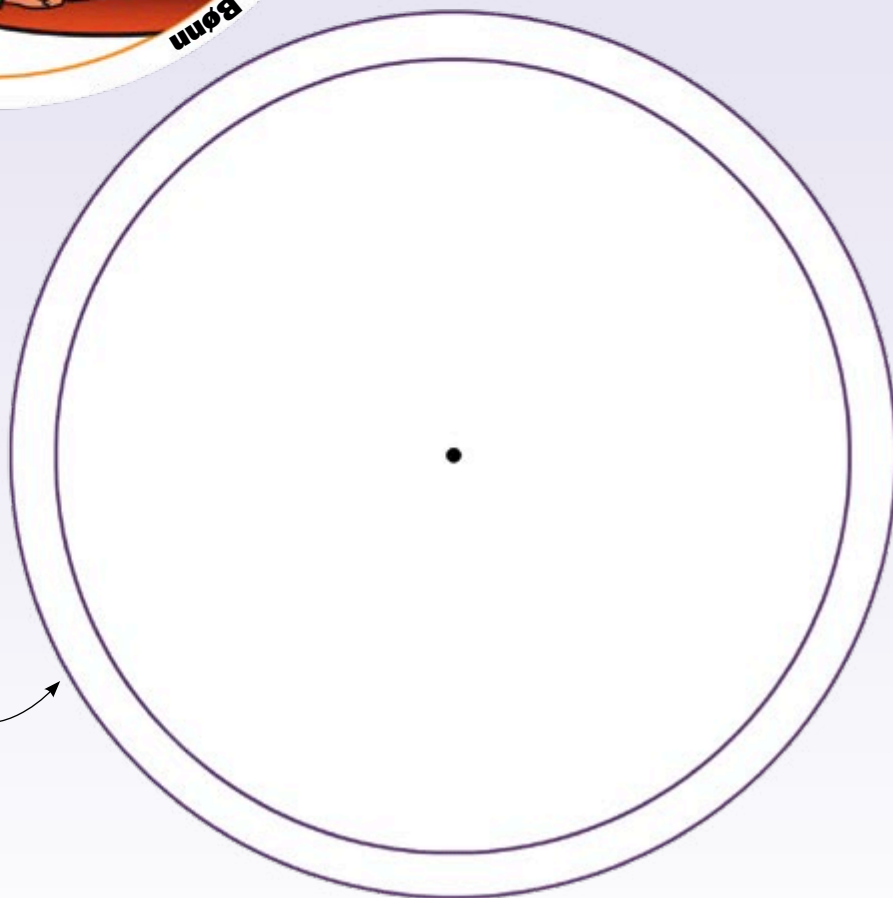
Familiens hjemmeaften-hjul

Du kan lage et oppgave-hjul for å hjelpe med planlegging av familiens hjemmeaften. Monter disse sirklene på kartong, og fest dem i midten med en splittbinders. Skriv hvert familiemedlems navn rundt utsiden av sirkelen. Drei hjulet for å gi nye oppdrag hver uke.

Skriv familiemedlem-
menes navn rundt
ytterkanten.

REDD HENNE!

By Heidi S. Swinton

Hver sommer tilbragte familien Monson to måneder på familiens hytte ved Provo River. Tommy Monson lærte å svømme i elvens strie strømmer. En varm ettermiddag da Tommy var ca 13, tok han en stor, oppblåst hjulslange og fløt nedover elven.

Den dagen hadde en stor gruppe mennesker samlet seg på en rasteplass ved elven for å spise og leke leker. Tommy var på vei ned den strieste delen av elven da han hørte paniske rop: "Redd henne! Redd henne!" En ung jente hadde falt ned i de lumske virvelstrømmene. Ingen av dem som var på land, kunne svømme ut for å redde henne.

Det var da Tommy dukket opp og så jentas hode forsvinne under vann. Tommy strakte ut hånden, grep jenta

etter håret og løftet henne opp på kanten av hjulslangen. Så padlet Tommy til elvebredden. Først slo familien armene rundt jenta og kysset henne og gråt. Så begynte de å klemme og kysse Tommy. All oppmerksomheten gjorde ham flau, og han kom seg raskt tilbake til hjulslangen sin.

Da Tommy fortsatte videre nedover elven, fikk han en varm følelse inni seg. Han innså at han hadde bidratt til å redde et liv. Vår himmelske Fader hadde hørt ropene: "Redd henne! Redd henne!" Han gjorde det mulig for Tommy å flyte forbi akkurat da det var behov for ham. Den dagen lærte Tommy at den beste følelsen er å vite at Gud, vår himmelske Fader, kjenner hver enkelt av oss og lar oss hjelpe ham å redde andre. ■

Gjør din plikt

Da Tommy var 11 år gammel, hadde han som spesiell plikt å hjelpe sine klassekamerater å krysse gaten. Se på bildet nedenfor. Kan du finne to ting Tommy brukte til å utføre sin plikt?

Sikkerhetssirkel

Da Tommy lærte å svømme i Provo-elven, sto familien rundt ham slik at om han trengte hjelp, ville noen alltid være i nærheten. Du kan være som Tommy og leke leken Sikkerhetssirkelen.

Du vil trenge:

Fire eller flere deltagere
Et åpent område

Slik gjør dere:

Stå i ring og hold hverandre i hendene. Én deltager står i midten av sirkelen. Deltageren i midten har bind for øynene og går sakte rundt i forskjellige retninger – der hvor han eller hun ønsker å gå. Deltagerne i sirkelen må holde hverandre i hendene, men prøve ikke å la deltageren i midten komme nær seg. Bytt på å stå i midten.

ORD FRA PRESIDENT MONSON

“Våre muligheter til å gi av oss selv er virkelig ubegrensede... Det finnes hjerter vi kan glede. Det finnes vennlige ord å si. Det er gaver vi kan gi. Det er gjerninger vi kan gjøre. Det er sjeler vi kan frelse.”

Fra “First Presidency Christmas Devotional,” *Ensign*, feb. 2001, 73.

Familier er en del av vår himmelske Faders plan

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Mormons bok forteller om en ugudelig mann som het Amalickiah. Han ønsket å ødelegge Kirken og herske over nephittene som deres konge.

Kaptein Moroni var en sterk og rettferdig leder for nephittenes hærstyrker. Kaptein Moroni ønsket å minne folket på hvor viktig det var å forsvare deres familier og deres tro. Han rev i stykker kappen sin og gjorde den til et flagg, eller en fane. På den skrev han følgende ord:

“Til erindring om vår Gud,

Ideer til samtale i familien

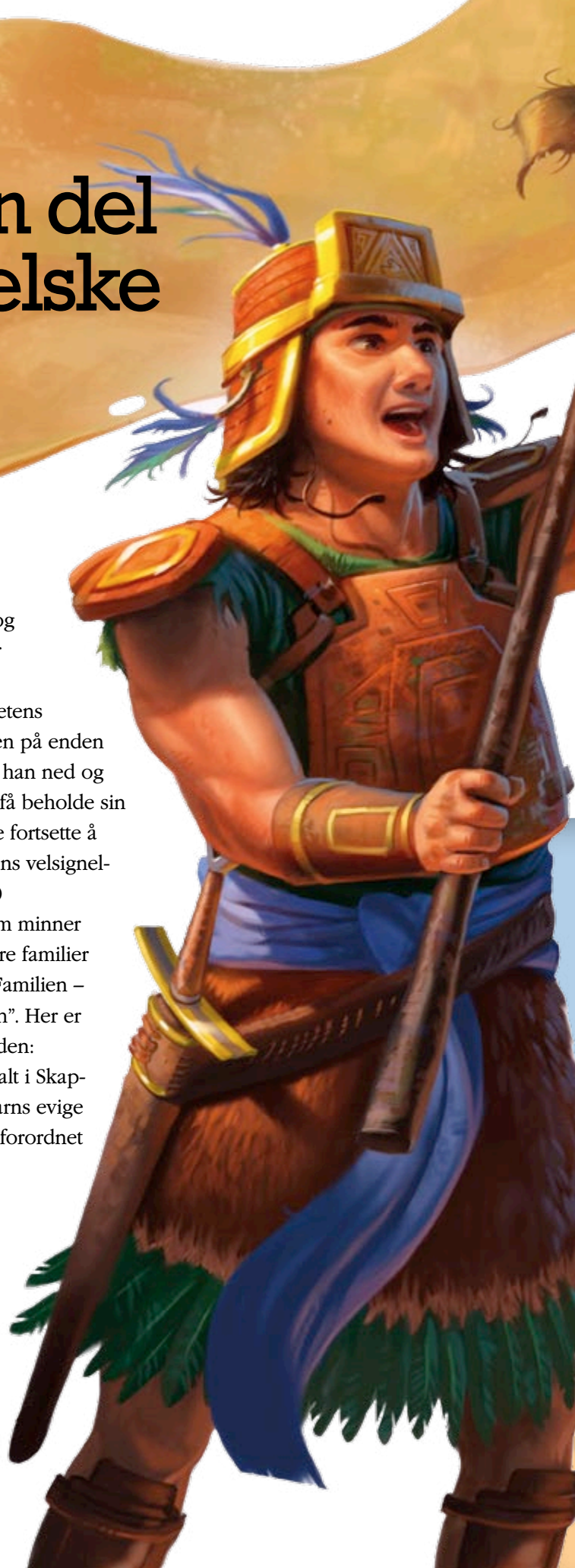
Sammen med familien din, kan du lese “Familien – En erklæring til verden”. Dere kan også snakke om hvordan dere alle kan samarbeide om å gjøre familien deres sterk. Deretter kan dere velge ett av disse forslagene og lage en plan for å arbeide med det.

vår religion og frihet og vår fred, våre hustruer og våre barn.”

Han kalte den “frihetens fane”, og han festet den på enden av en stang. Så knelte han ned og ba om at folket måtte få beholde sin frihet, slik at de kunne fortsette å tilbe Gud og motta hans velsignelser. (Se Alma 46:3-18.)

I dag har vi noe som minner oss på hvor viktige våre familier og vår tro er. Det er “Familien – En erklæring til verden”. Her er noe av det som står i den:

“Familien står sentralt i Skapereens plan for hans barns evige fremtid... Familien er forordnet av Gud.” ■

VENSTRE: ILLUSTRASJON: BRANDON
DORVAN. HØYRE: ILLUSTRASJON:
RACHEL HOFFMAN-BAYES

Sang og skriftsted

- "I all evighet,"
Barnas sangbok, 98
- Alma 46:3-18

Faneaktivitet for familien

Bruk et ark eller tøyestykke til å lage en fane som representerer familien.

Bruk tusj eller fargestifter til å tegne ting som er viktige for deres familie. Legg til et sitat eller et ordtak som uttrykker hva familie-medlemmene føler med hensyn til sin tro på Jesus Kristus og vår himmelske Fader eller velsignelsene ved å være en familie.

Utfordringer i Missouri

Av Jennifer Maddy

Bli med og utforsk et viktig sted i Kirkens historie!

For Joseph Smith var det en lang og vanskelig reise fra Kirtland, Ohio til Independence, Missouri. Han reiste med vogn, kanalbåt og skyssvogn. De siste 400 km måtte han gå! Men Herren hadde bedt ham om å dra til Missouri for å grunnlegge byen Sion, så Joseph Smith adlød.

Andre medlemmer av Kirken

begynte å komme til Missouri i 1831. De pløyde jorden, bygget hus og høstet avlinger.

Etter hvert som flere og flere medlemmer av Kirken flyttet til Independence, Missouri, ble noen av dem som bodde der fra før, mistenksomme og sinte. Mobber angrep de helliges hjem og beordret dem til å dra. ■

Denne utstillingen på besøksenteret i Independence viser hellige som er travelt opptatt med å bygge sitt tømmerhus.

William W. Phelps startet et trykkeri i Independence, hvor han publiserte en avis. Han trykte også sider til Budenes bok, som inneholdt noen av Herrens åpenbaringer til profeten Joseph Smith. I dag finnes disse åpenbaringene i Lære og pakter.

LIBERTY FENGSEL

Vinteren 1838 ble Joseph Smith og fem andre av Kirkens ledere arrestert etter falske anklager og ført til Liberty fengsel. Fengselet var mørkt, skittent og bitende kaldt, og fangene hadde ikke nok varme tepper eller god mat. Liberty fengsel hadde tykke steinmurer. Det øvre rommet var til fangevokteren og hans familie, og rommet under – fangekjelleren – var for innsatte. En luke var den eneste vei inn og ut av kjelleren.

Mens profeten var i fengsel, sa Herren til ham: "Frykt ikke for hva mennesket kan gjøre, for Gud skal være med deg evindeligh og alltid" (L&p 122:9).

Kirken har gjenoppbygget en del av fengselet av noen opprinnelige og noen gjenskapte steiner, og deretter bygget et besøksenter rundt det. I dag kommer mange besøkende for å se stedet hvor en Guds profet mottok trøstende åpenbaringer mens han var i fengsel.

VÅR SIDE

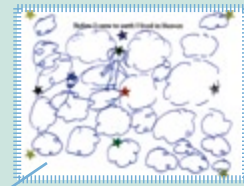
Ricardo O., 3 år, fra Mexico, liker å utføre tjeneste. Hver lørdag hjelper han og lillesøsteren, Oleasine, foreldrene å feie bygningen hvor grenen hans møtes til nadverdsmøtet. Han utfører tjeneste med et smil – ikke bare i kirken, men også hjemme.

Loi P., 7 år, Kambodsja

Jeg liker å gå i kirken og i min Primær-klasse. Jeg lærer å lese, og jeg elsker historiene i Mormons bok. Min yngre søster og jeg liker å hjelpe mor. Vi elsker å lese barnas del av *Liahona*. Vi ber begge for president Monson og søster Monson.
Alison A., 6 år, og Juana A., 3 år, Argentina

Barna i Junction grens Primær i Mandeville distrikt på Jamaica lærer om Frelseren og prøver å følge hans eksempel ved å bli døpt og forberede seg til å gå i templet.

Nguyen L., 7 år, Kambodsja

Maria C., en fireåring fra Brasil, holdt tale på nadverdsmøtet og overrasket alle med å fremsi de 13 trosartiklene uten å bomme på et eneste ord. Marias Primær-president

sier at Maria ber inderlig, og vitner om Jesus Kristus.

Renato og familien hans når han blir døpt

En dag besøkte Primær São Paulo Brasil tempel. Området rundt templet var det vakreste jeg noensinne hadde sett. Vi lærte at på grunn av de pakter vi inngår i templet, kan vi leve sammen med våre familier i all evighet. Tempelpresidenten snakket med oss på venterommet, hvor vi så vakre malerier. Jeg hadde en veldig varm og god følelse, og mor fortalte meg at det var Den hellige ånd som vitnet for meg at det jeg lærte var sant. Jeg fikk et vitnesbyrd om at templet er Herrens hus.

Renato B., 8 år, Brasil

Templet er svært vakkert på utsiden – det er mange blomster der. Men da jeg ble beseglet til min familie, så jeg at det er enda vakrere på innsiden.
Nicolas M., 5 år, Colombia

ET SPESIELT VITNE

Av eldste
David A. Bednar

i De tolv apostlers
quorum

Hvorfor er slektshistorie så viktig?

*Medlemmene av De tolv apostlers quorum
er spesielle vitner om Jesus Kristus.*

Profeten Joseph Smith sa: “Det største ansvar... her i denne verden, er å søke etter våre døde.”¹

Slektshistorie er en gjennomgripende del av arbeidet med frelse og opphøyelse.

Vi er forpliktet ved pakt til å søke etter våre forfedre og gjøre evangeliets frelsende ordinanser tilgjengelig for dem.

Jeg vil be Kirkens ungdom lære om og oppleve Elijahs ånd.²

Jeg oppfordrer dere til å studere, finne deres forfedre og forberede dere til å utføre stedfortredende dåp i templet for deres avdøde slektninger.

Hvis dere tar imot denne oppfordringen med tro, vil deres hjerter vendes til fedrene.

Deres kjærlighet og takknemlighet til deres forfedre vil vokse.

Dere vil bli beskyttet i deres ungdom og resten av livet.

Deres vitnesbyrd om og omvendelse til Frelseren vil bli dyp og varig. ■

Tilpasset fra “Barnas hjerter skal vendes,” Liahona, nov. 2011, 24-27.

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 469.

2. Se Lære og pakter 2:1-2.

Historieteppe

Hvem kunne ant at så mange historier kunne være pakket inn i ett teppe?

Av Kay Timpson

Basert på en sann historie

“Vi som er barna, kan finne våre kjære, bevare dem hos oss i kjærlighet” (“Sannhet fra Elijah,” Liahona, okt. 2001, B10).

Katy hoppet og spratt langs fortauet mot den store eiken på hjørnet av gaten hennes. Det gamle treet gjorde mormors hus lett å finne.

Som vanlig satt mormor i stuen og flettet og sydde strimler av farge-rikt stoff. Det blankpussede tregulvet i mormors hus var prydet med vakre tepper som mormor hadde laget selv.

“Hei, vennen,” sa mormor da Katy kom inn. Snart snakket de om det mormor kalte “gamle dager”. De så på svart-hvitt-fotografier sammen. Katy likte spesielt å se sine slektningers klær og frisyre da de var yngre.

“Ting var veldig annerledes da,” sa mormor med et sukk. “Vi hadde ikke biler eller TV-er eller mobiltelefoner.”

Katy kunne ikke engang forestille seg å måtte gå overalt. “Hva gjorde du for å ha det gøy, mormor?” spurte Katy.

“Vi elsket å synge sammen. Vi samlet oss rundt pianoet om kvelden og sang våre favorittsanger. Noen ganger sang vi til vi ble hese! Det var en morsom tid.”

Mormor kikket ut på tunet som om hun kunne spole tilbake årene og se dem om igjen.

Katy satt ved siden av det sammenrullede teppet som lå på mormors fang. Hun fulgte de omhyggelige stingene med fingrene.

“Jeg har tenkt,” sa mormor langsomt, “hva med å lage ditt eget fletteteppe?”

Katy hoppet opp og klappet i hendene.

“Veldig gjerne, mormor! Kan vi begynne i dag?”

Mormor humret. “Tja, det er noe du må gjøre først. Gå hjem og samle sammen gamle klær som vi kan klippe i strimler.”

Øynene hennes skinte formelig da hun lente seg mot Katy og hvisket som om hun fortalte en hemmelighet.

“Det er det som gjør teppet spesielt. Fordi det er laget av klær, kan teppet fortelle historien om livet ditt. Hvert bånd er som et kapittel i en bok om deg. Å se på stoffet av en gammel kjole kan hjelpe deg å huske stedene hvor du brukte den og hva du gjorde da du hadde den på deg.”

Katy sperret opp øynene. Hun pekte på teppet som mormor flettet.

“Husker du alt om stoffet i dette teppet?”

Mormor smilte. “Det skal være visst! Denne røde delen er fra kjolen jeg hadde på da du ble født. Jeg husker at jeg trykket nesene mot glassvinduet til barnerommet for å få en nærmere titt på deg. Du var fortsatt rosa og rynkete.”

Katy og mormor lo sammen mens mormor fortsatte å fortelle Katy historier om teppet. Så snart Katy kom hjem den kvelden, fant hun og mamma frem gamle klær som Katy kunne bruke.

Neste dag tok Katy stoffet med seg til mormors hus. Mormor viste Katy hvordan hun skulle klippe stoffet i lange strimler, flette dem og sy flettene sammen.

Hver dag etter skolen arbeidet Katy med teppet hjemme hos mormor.

Litt etter litt vokste teppet. Etter hvert som dagene gikk, lærte Katy mange av mormors historier utenat. Noen dager var det hun som fortalte mange historier til mormor.

En dag, etter å ha lagt til en blå del på teppet som hadde vært en av hennes favorittjeans, strøk Katy hånden over de fargerike flettene.

“Tror du ikke det teppet er omtrent ferdig?” spurte mormor og så opp fra arbeidet sitt.

“Ikke ennå,” sa Katy med et smil. Hun ville ikke at denne stunden sammen med mormor skulle ta slutt. ■

FAMILIENS HISTORIEUTVEKSLING

Mormors fargesprakende teppe hjalp henne å fortelle Katy historier (se side 66-67). Her er et spill som kan hjelpe familiens medlemmer å fortelle hverandre historier!

Du vil trenge:

- Flere små, ensfargede gjenstander. Prøv å finne minst seks forskjellige farger. Du kan bruke knapper, malte småsteiner eller fargede drops.
- En pose til å ha gjenstandene i.

Gjør følgende:

1. Fyll ut skjemaet nederst på denne siden ved å skrive fargen på en gjenstand ved hver oppgave.
2. La familiens medlemmer sitte i en sirkel. Legg de små gjenstandene i posen.

3. Send posen rundt i sirkelen. La alle etter tur trekke ut en gjenstand og besvare den oppgaven som stemmer overens med fargen på gjenstanden de valgte. Hold det gående til det ikke er flere gjenstander å velge.

OVERSIKT OVER FAMILIENS HISTORIEUTVEKSLING

Kan du huske de forskjellige historiene som ble fortalt for hver farge?

Farge:

Oppgave:

	Fortell oss om din beste venn.
	Fortell om en gang du måtte være modig.
	Fortell om noe dumt eller flaut du har gjort.
	Hva er din favoritthistorie fra Skriftene? Hvorfor?
	Fortell om et skoleprosjekt som var moro å jobbe med.
	Hvis du kunne forvandlet deg til et dyr, hvilket dyr ville det være og hvorfor?

Hei, jeg heter Erika og er fra El Salvador

Hjelpeforenings-søstrene i grenen min spurte om jeg kunne lære meg å kartotekføre navn ved hjelp av FamilySearch-programmet. Jeg ønsket å hjelpe. Mor ønsket også at jeg skulle hjelpe til, så vi begynte å lære å kartotekføre sammen.

Da jeg begynte, tok det meg en hel dag å kartotekføre ni navn. Men nå, etter å ha arbeidet hardt og øvd, kan jeg kartotekføre 300 navn på en dag.

Når jeg er ferdig med leksene mine, bruker jeg tid på å kartotekføre navn. For meg er kartotekføring like morsomt som å leke eller se på TV. Men jeg vet at det har en større hensikt.

Jeg heter Erika Z., og jeg bor i byen San Salvador i El Salvador, og jeg elsker å klargjøre navn til tempelordinanser.

Jeg vet at min himmelske Fader velsignet meg med muligheten til å bidra til å klargjøre navn for tempelordinanser for mer enn 2000 salvadoranske forfedre i ånde verdenen.

Jesus kaller sine disipler

Av Margo Mae

Fra Lukas 5:1-11.

Simon og Andreas var to brødre som var fiskere. En natt fisket Simon og Andreas hele natten, men fikk ingen fisk.

Jesus var på Simons båt. Han ba brødrene om å sette sine garn i sjøen en gang til. Da de trakk opp garnene, var de fulle av fisk!

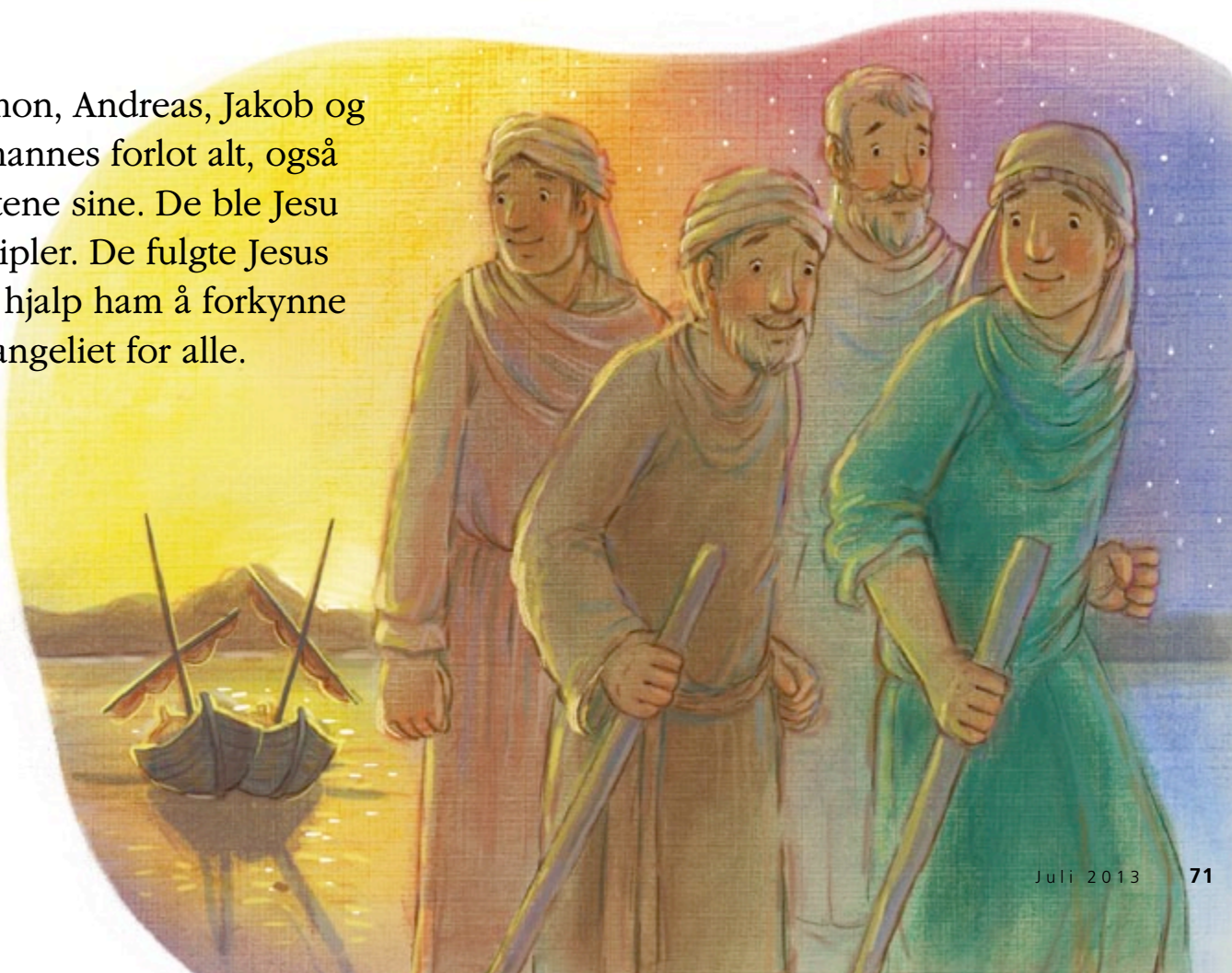

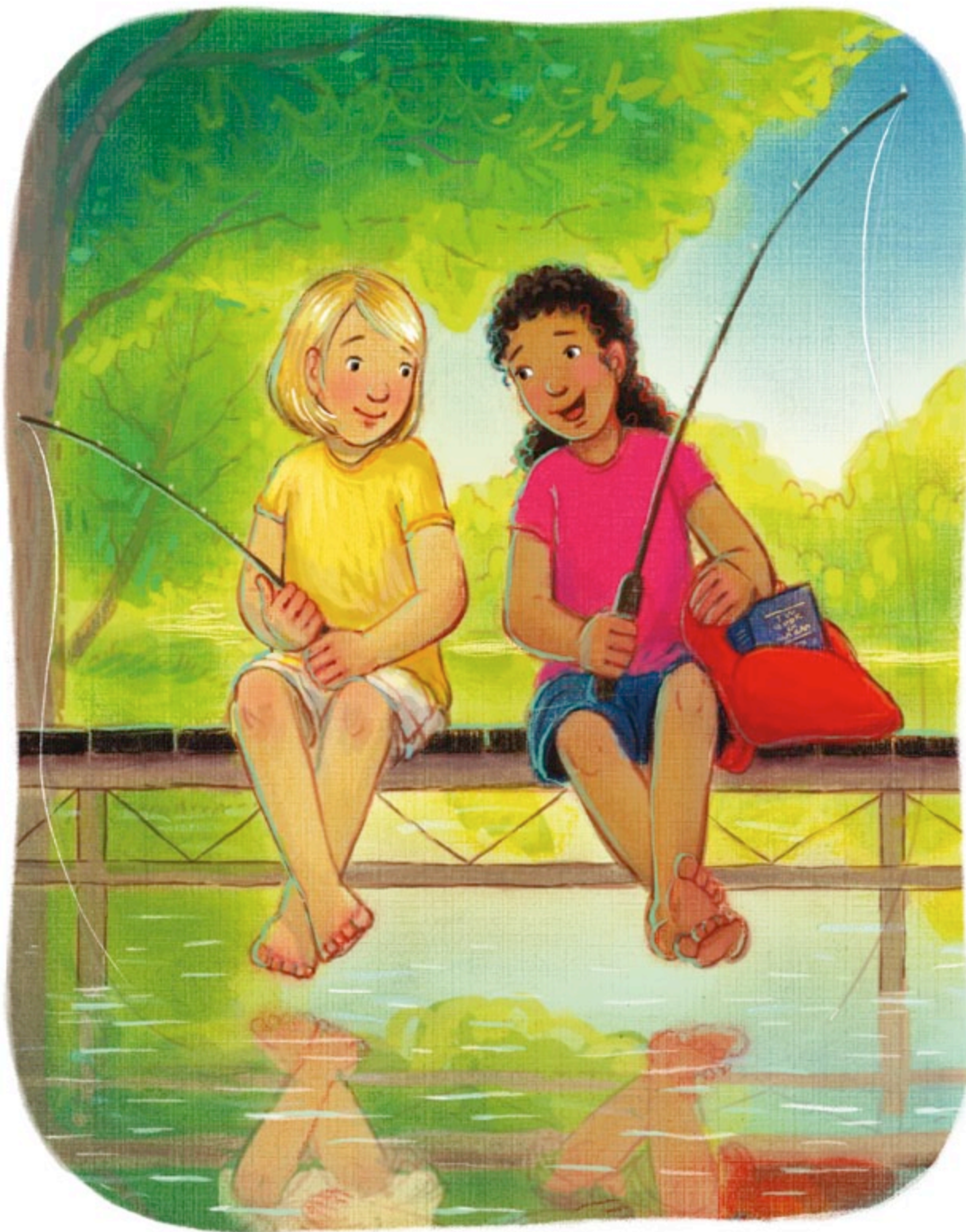

Simon og Andreas ropte på sine venner Jakob og Johannes og ba om hjelp til å tømme garnene i båten. Det var så mye fisk at de fylte opp to båter! Jesus fortalte mennene at hvis de ville følge ham, ville de fiske etter noe enda bedre enn fisk. De skulle bli menneskefiskere.

Simon, Andreas, Jakob og Johannes forlot alt, også båtene sine. De ble Jesu disipler. De fulgte Jesus og hjalp ham å forkynne evangeliet for alle.

Akkurat som en fisker som bringer fisken inn i et garn, kan vi bidra til å bringe mennesker til evangeliet ved å være gode eksempler og lære dem om Jesus. Vi kan også være menneskefiskere! ■

JESUS KALLER SINE DISIPLER

“Men Jesus sa til Simon: Frykt ikke! Fra nå av skal du fange mennesker. Og de forlot alt og fulgte ham” (Lukas 5:10-11).

ILLUSTRASJON: JARED BECKSTRAND

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Nye misjonspresidenter er kalt

Kirken har kalt følgende nye misjonspresidenter, som vil begynne å virke i sine tildelte områder denne måneden.

MISJON	NY PRESIDENT
Alabama Birmingham	Richard D. Hanks
Angola Luanda	Danny L. Merrill
Argentina Buenos Aires nord	David S. Ayre
Argentina Buenos Aires syd	Larry L. Thurgood
Argentina Comodoro Rivadavia	Mark F. Rogers
Argentina Córdoba	Rubén V. Alliaud
Argentina Posadas	Lee R. Lapierre
Arizona Gilbert	K. Brett Nattress
Arizona Mesa	Kirk L. Jenkins
Arizona Scottsdale	Karl R. Sweeney
Arizona Tempe	James L. Toone
Armenia Yerevan	J. Steven Carlson
Australia Brisbane	Lon E. Henderson
Australia Melbourne	Cory H. Maxwell
Australia Sydney nord	Philip F. Howes
Australia Sydney syd	Larry J. Lew
Bolivia La Paz	Julián A. Palacio
Bolivia Santa Cruz	Jason A. Willard
Bolivia Santa Cruz nord	Richard C. Zambrano
Botswana Gaborone	Merrill A. Wilson
Brasil Curitiba	Anderson M. Monteiro
Brasil Curitiba syd	Leonel R. Fernandes
Brasil Fortaleza øst	Carlos Fusco
Brasil Goiânia	David Kuceki
Brasil João Pessoa	Izaías P. Nogueira
Brasil Juiz de Fora	Luciano Cascardi
Brasil Londrina	C. Alberto de Genaro
Brasil Natal	Saulo Soares
Brasil Piracicaba	Kennedy F. Canuto
Brasil Ribeirão Preto	Mauro T. Brum

MISJON	NY PRESIDENT
Brasil Santa Maria	Adalton P. Parrela
Brasil Santos	Celso B. Cabral
Brasil São Paulo vest	José Luiz Del Guerso
California Bakersfield	James M. Wilson
California Carlsbad	Hal C. Kendrick
California Irvine	Von D. Orgill
California Long Beach	Ryan M. Tew
California Los Angeles	David N. Weidman
California Rancho Cucamonga	Bruce E. Hobbs
California Redlands	Daniel J. Van Cott
Canada Edmonton	Larry G. Manion
Canada Montreal	Victor P. Patrick
Chile Antofagasta	Craig L. Dalton
Chile Concepción	Kent J. Arrington
Chile Rancagua	Thomas R. Warne
Chile Santiago syd	David L. Cook
Chile Santiago vest	José A. Barreiros
Colombia Barranquilla	Kent R. Searle
Colorado Denver syd	J Blake Murdock
Colorado Fort Collins	Kelly W. Brown
Tsjekkia/Slovakia	James W. McConkie III
Kongo Kinshasa	W. Bryce Cook
Ecuador Guayaquil syd	Maximo C. Torres
Ecuador Guayaquil vest	Jorge Dennis
Ecuador Quito nord	Brian A. Richardson
El Salvador San Salvador øst	David L. Glazier
El Salvador San Salvador vest/Belize	Kai D. Hintze
England Leeds	Graham Pilkington
Florida Jacksonville	Paul W. Craig
Florida Orlando	Michael J. Berry
Florida Tallahassee	Bradley J. Smith
Florida Tampa	Mark D. Cusick
Georgia Macon	Brent T. Cottle
Ghana Accra vest	Norman C. Hill
Guatemala Cobán	John F. Curtiss

MISJON	NY PRESIDENT
Guatemala Retalhuleu	Johnny F. Ruiz
Hawaii Honolulu	Stephen R. Warner
Honduras San Pedro Sula	Norman S. Klein
Honduras San Pedro Sula	James M. Dester
Idaho Boise	John Winder
Idaho Nampa	Stuart B. Cannon
Idaho Twin Falls	Glen R. Curtis
Illinois Chicago	Paul S. Woodbury
Illinois Chicago vest	Jerry D. Fenn
India Bangalore	David M. Berrett
Indiana Indianapolis	Steven C. Cleveland
Indonesia Jakarta	Christopher L. Donald
Iowa Des Moines	John R. Jensen
Italia Milano	Bruce L. Dibb
Italia Roma	Michael Waddoups
Jamaica Kingston	Kevin G. Brown
Japan Nagoya	Kazuhiko Yamashita
Japan Tokyo syd	Takashi Wada
Kansas Wichita	Michael L. Bell
Kenya Nairobi	Gary C. Hicken
Korea Daejeon	Yong-In S. Shin
Korea Seoul syd	Marshall R. Morrise
Liberia Monrovia	Roger L. Kirkham
Marshalløyene Majuro	Thomas L. Weir
Mexico Aguascalientes	Juan Villarreal
Mexico Cancún	Dale B. Kirkham jr.
Mexico Chihuahua	Ulises Chávez
Mexico Ciudad Juarez	Rodolfo Derbez
Mexico Ciudad Obregón	Mauricio Munive
Mexico Culiacán	Jesús Velez
Mexico Mérida	Sergio A. Garcia
Mexico Mexico City Chalco	Jerald D. Crickmore
Mexico Mexico City øst	Sergio M. Anaya
Mexico Mexico City nordvest	Brad H. Hall
México México City vest	George F. Whitehead
Mexico Monterrey øst	Larry C. Bird

MISJON	NY PRESIDENT
Mexico Pachuca	Andrew E. Egbert
Mexico Querétaro	Javier L. Mejorada
Mexico Reynosa	Abelardo Morales
Mexico Saltillo	L. Fernando Rodriguez
Mexico Villahermosa	Israel G. Morales
Michigan Detroit	Nolan D. Gerber
Missouri St. Louis	Thomas W. Morgan
Mongolia Ulaanbaatar	Joseph P. Benson
Nevada Las Vegas vest	Michael B. Ahlander
New Hampshire Manchester	Philip M. Stoker
New Mexico Albuquerque	Steven J. Miller
New York Rochester	Arthur R. Francis
New Zealand Hamilton	Charles A. Rudd
Nicaragua Managua nord	Monsop Collado
Nicaragua Managua syd	Bryan G. Russell
Nigeria Benin City	Akingbade A. Ojo
Nigeria Enugu	Freebody A. Mensah
Nigeria Lagos	Richard K. Ahadjie
Ohio Cincinnati	John P. Porter
Oklahoma Oklahoma City	Stewart R. Walkenhorst
Oregon Salem	Michael R. Samuelian
Panama Panama City	Curtis Carmack
Papua New Guinea Lae	Mark P. Peteru
Paraguay Asuncion nord	Garn H. McMullin
Pennsylvania Philadelphia	T. Gary Anderson
Peru Arequipa	Richard Zobrist
Peru Cusco	Robert C. Harbertson
Peru Huancayo	David Y. Henderson
Peru Iquitos	Alejandro Gómez
Peru Lima nord	John R. Erickson
Peru Lima vest	Blake D. Archibald
Peru Trujillo	D. Kurt Marler
Filippinene Baguio	Anthony John Balledos
Filippinene Butuan	Pastor B. Torres
Filippinene Cagayan de Oro	Alberto C. Bulseco
Filippinene Cauayan	George R. Rahlf

MISJON	NY PRESIDENT
Filippinene Cavite	Douglas C. Tye
Filippinene Cebu øst	Richard L. Tanner
Filippinene Iloilo	Jaime R. Aquino
Filippinene Legaspi	Jovencio A. Guanzon
Filippinene Naga	L. Barry Reeder
Filippinene Quezon City	Carlos Revillo
Filippinene Urdaneta	William J. Monahan
Polen Warszawa	Steven C. Edgren
Puerto Rico San Juan	P. Knox Smartt III
Russland Moskva	Garry E. Borders
Russland Samara	Michael L. Schwab
Russland Jekaterinburg	Val J. Christensen
Sierra Leone Freetown	David B. Ostler
Syd-Afrika Durban	John A. Zackrison
Taiwan Taichung	Kurt L. Blickenstaff
Texas Fort Worth	Rodney A. Ames
Texas McAllen	Fernando Maluenda
Texas San Antonio	James E. Slaughter
Tonga Nuku'alofa	Leitoni M. Tupou
Uganda Kampala	Robert F. Chatfield
Ukraina L'viv	Daniel E. Lattin
Uruguay Montevideo vest	Thomas A. Smith
Utah Salt Lake City	Stephen W. Hansen
Utah Salt Lake City øst	John C. Eberhardt
Utah Salt Lake City syd	Robert E. Chambers
Utah St. George	John R. Sentrer
Venezuela Valencia	Guillermo I. Guardia
Virginia Chesapeake	Alan J. Baker
Virginia Richmond	E. Bradley Wilson
Washington DC nord	Peter S. Cooke
Washington Everett	Mark Bonham
Washington Federal Way	Robert I. Eaton
Washington Kennewick	Boyd S. Ware
Washington Seattle	Yoon Hwan Choi
Washington Vancouver	Derlin C. Taylor
Wisconsin Milwaukee	Raymond A. Cutler
Zambia Lusaka	Leif J. Erickson

Eldste Cook taler til medlemmer og undersøkere i Elfenbenskysten

Av R. Scott Lloyd

Church News

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum reiste til Abidjan i Elfenbenskysten i februar 2013. Under besøket presiderte han over en prestedømmets lederskapskonferanse, holdt et spesielt møte med medlemmer og undersøkere og møtte offentlige tjenestemenn.

Eldste Cook ble ledsaget på reisen av eldste L. Whitney Clayton i De syttis presidentskap; eldste John B. Dickson i De sytti, president for området Afrika vest; og eldste Joseph W. Sitati i De sytti, første rådgiver i presidentskapet for området Afrika vest.

Totalt fremmøte på prestedømmets lederskapskonferanse og møtet for medlemmer og undersøkere var 9693, og av disse var det 619 undersøkere. Mange medlemmer ofret mye for å delta. Virginie Oulai Tongo fra Meagui gren, Elfenbenskysten Abidjan misjon, sa at familien hennes sparte penger for å kunne komme og se en apostel. "Vi reiste i 12 timer, men jeg er glad vi gjorde det," sa hun.

Mange som deltok på konferansen, snakket om den bemerkelsesverdige sterke ånden de følte. Biskop Leon Kouadio fra Dokui menighet, Cocody stav, sa: "Jeg vet at vi hadde en av vår Frelasers fremstående tjenere blant oss."

Kirkens medlemmer i Elfenbenskysten har vokst fra én familie i 1984 til fem staver og et distrikt i dag.

I de senere år har trofastheten blant medlemmene i Elfenbenskysten særlig tilkjennegitt seg i deres slekts-historie og tempelarbeid. Tre av de fem stavene i

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum taler til flere tusen som var forsamlet i Abidjan i Elfenbenskysten i februar.

Elfenbenskysten er blant topp 25 i Kirken når det gjelder andelen voksne som har sendt inn slektsnavn for tempelordinanser i løpet av 2012. Av alle staver i Kirken har Cocody stav den høyeste andelen av voksne som, på ett eller annet tidspunkt, har sendt inn navn for tempelarbeid.

Ungdommene gjør også sin del. Andelen av unge mennesker i Elfenbenskysten som utfører kartotekføring, er mer enn dobbelt så høy som gjennomsnittet i Kirken, til tross for at nesten ingen av dem har personlig tilgang til en datamaskin og Internett, men må dra til stavens

slektshistoriske senter for å gjøre arbeidet.

Medlemmene har lært at slektshistorisk arbeid er en viktig del av å etterleve evangeliet. De jobber hardt for å ha slektsnavn klare før de setter seg på bussen for den lange reisen til Accra Ghana tempel – og tar som regel ikke bare med noen få navn, men mange.

Eldste Cook og eldste Clayton oppfordret medlemmene til å gå fremover på fire hovedområder: øke sin tro på Herren Jesus Kristus, styrke sine familier, aktivt dele evangeliet med andre og fortsette sin fantastiske innsats med slektshistorie og tempelarbeid. ■

Frances J. Monsons bortgang

“Første gang jeg så Frances, visste jeg at jeg hadde funnet den rette,” sa president Thomas S. Monson da han beskrev deres frieri.¹ Denne kunnskapen ble bekreftet igjen og igjen i løpet av Frances Beverly Johnson Monsons livslange tjeneste og støtte til sin mann.

Hennes jordiske liv endte 17. mai 2013, da søster Monson sovnet stille inn av alderdom, 85 år gammel.

Selv om hun aldri søkte oppmerksomhet, ledsaget søster Monson ofte president Monson på besøk til de eldre og de med dårlig helse. Hun var en kilde til styrke for ham da han ble kalt som biskop i ung alder, og hun tjente sammen med ham da han presiderte over den kanadiske misjon fra 1959 til 1962. Hennes oppholdelse og tjeneste fortsatte da hennes elskede “Tommy” ble kalt som generalautoritet, og da han tjenestegjorde i De tolv apostlers quorum, i Det første presidentskap og som Kirkens president.

“Hun elsket far inderlig og var oppmerksom på hans talenter og de gaver han hadde fått, og fant glede i å støtte ham og hjelpe ham å foredle sine talenter,” sa Ann Monson Dibb, deres datter.²

Frances ble født 27. oktober 1927, datter av Franz E. Johnson og Hildur Booth Johnson. Hun giftet seg med Thomas S. Monson i Salt Lake tempel 7. oktober 1948. Hun hadde kall i Hjelpeforeningen og Primær, var en begavet musiker og hadde god sans for humor, men mest av alt elsket hun å være hustru, mor, bestemor og oldemor.

Søster Dibb beskrev moren som “en som alltid lyttet og kanskje ga noen råd om hva hun ville gjort om hun var i samme situasjon... Hennes trofaste eksempel... ble den største innflytelsen i mitt liv. Det var aldri tvil om hva hun mente, hva hun ville gjort, hva hun forventet at andre

President og søster Monson etter et møte under general-konferansen i april 2010.

skulle gjøre. Hun var en forbilledlig siste-dagers-hellig og kristen.”³

“Jeg har aldri hørt Frances klage en eneste gang på grunn av mine ansvarsoppgaver i Kirken,” sa president Monson. Han beskrev henne som “en kvinne med en stillferdig, men dyp og sterk tro”.⁴ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Rikt velsignet,” *Liahona*, mai 2008, 111.
2. Ann M. Dibb, i “Frances J. Monson, gift med president Thomas S. Monson, er død” (17. mai 2013), mormonnewsroom.org.
3. Ann M. Dibb, i “Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb” (Mormon Times video, 12. mai 2013), ksl.com.
4. Thomas S. Monson, sitert i Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: I mesterens fotspor,” supplement til *Liahona*, juni 2008, 8.

Eldste Neil L. Andersen (i midten) i De tolv apostlers quorum presiderer over avdukingen av en minneplate som markerer 30 år med Kirken i Haiti.

Haiti feirer 30 år med Kirken

For 30 år siden besøkte president Thomas S. Monson – da et medlem av De tolv apostlers quorum – Haiti og innviet landet for forkynnelse av det gjengitte evangelium.

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum besøkte nylig Haiti for å markere jubileet. Eldste Andersen ledet avdukingen av en minneplate som vil være en permanent påminnelse om Kirkens begynnelse i Haiti. Medlemmene som møtte frem til avdukingen, så et TV-sendt budskap fra president Monson som ble innspilt før arrangementet.

Kirken på pletten ved over 100 katastrofer i 2012

Hvert år gir Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige nødhjelp til mennesker over hele verden som er rammet av naturkatastrofer, krig og hungersnød. I 2012 hjalp Kirken ofre for 104 katastrofer i 52 land med hundretusener av kilo mat, vann, klær, medisinsk utstyr, hygieneartikler og andre

nødhjelpsartikler. I tillegg bidro tusenvise av frivillige medlemmer med over 1,3 millioner timer med tjeneste.

Kirkens største nødhjelpsinnset i 2012 var for de rammede etter orkanen Sandy på østkysten av USA. I tillegg til Sandy, fant Kirkens største hjelpeinnset i 2012 sted i Japan, Filippinene, andre deler av USA og Syria.

FamilyTree tilgjengelig for allmennheten

FamilyTree, en etterlengtet forbedring av Kirkens nettsted FamilySearch.org, ble lagt ut for allmenn tilgang i mars 2013. Det er tilgjengelig kostnadsfritt på FamilySearch.org.

FamilyTree er etterfølgeren til New FamilySearch, som frem til nå bare har vært tilgjengelig for medlemmer med brukernavn og passord.

Nå vil andre besøkende på FamilySearch.org "være i stand til å begynne å bygge sitt slektstre på Internett, med utgangspunkt i seg selv, for så å utvide til tidligere generasjoner," sier Paul M. Nauta, markedsjef for FamilySearch.

Det hjelper meg å prøve hardere

Jeg elsker *Liahona*! Jeg føler meg så bra når jeg leser det. Jeg liker å ha det med meg på skolen og gi det til mine venner. Artikkene hjelper meg å bli et bedre menneske, gjøre misjonærarbeid og velge riktig. Når jeg studerer bladet, prøver jeg å bli bedre hver dag, og jeg prøver hardere å følge Jesus Kristus.

Anastacia Naprasnikova, Ukraina

Åndelig og timelig kompass

Liahona styrker mitt vitnesbyrd. Det er et kompass – åndelig så vel som timelig. Å lese generalautoritetenes ord hjelper meg å komme nærmere Jesus Kristus. Og som misjonær får jeg trøst av å lese vitnesbyrd fra mange omvendte helige, og det hjelper meg å være en effektiv arbeider i Mesterens vingård.

Eldste Gomun, Benin Cotonou misjon

Rettelse

På side 27 i februarnummeret av *Liahona* står det at Dima Ivanov bor i Vladivostok i Russland, men det riktige er at han bor i Ulan-Ude i Russland.

VI GIKK PÅ HÅPETS VEI – SAMMEN

Av LaRene Porter Gaunt

Kirkens tidsskrifter

Det var tidlig på våren i Nauvoo første gang jeg gikk langs Håpets vei. Lyset var gyldent og skyggene varme da jeg gikk gjennom alleen. Som fotograf fokuserte jeg bare på lukkertid, blenderåpning og det fantastiske lyset som fylte linsen min.

Men så begynte gradvis tankene mine å gå til mine forfedre som hadde gått denne veien. Først var det Jared og Cornelia med sin to år gamle sønn. Jeg følte kuldedraget i luften, men denne kulden var ingenting sammenlignet med forholdene som Jared og hans lille familie hadde opplevd da de reiste herfra. Cornelia døde et sted mellom Nauvoo og Salt Lake. Jeg forestilte meg at Jared gråt da han løftet opp sin sønn og fortsatte videre.

I frykt for at følelsen av deres tilstedeværelse ville forsvinne, sluttet jeg ikke å fotografere da tårene gjorde synet mitt uskarpt. Så husket jeg unge Sarah, som hadde reist sammen med sin kjærlige stemor i den siste gruppen av hellige som forlot Nauvoo. En gang fylte en kjærlig himmelsk Fader leiren deres med vaktler så de kunne livnære seg. Så kjempet de seg videre med takknemlige hjerter.

Hjertet begynte å svulme i meg av følelser. Det føltes som om Sarah var sammen med

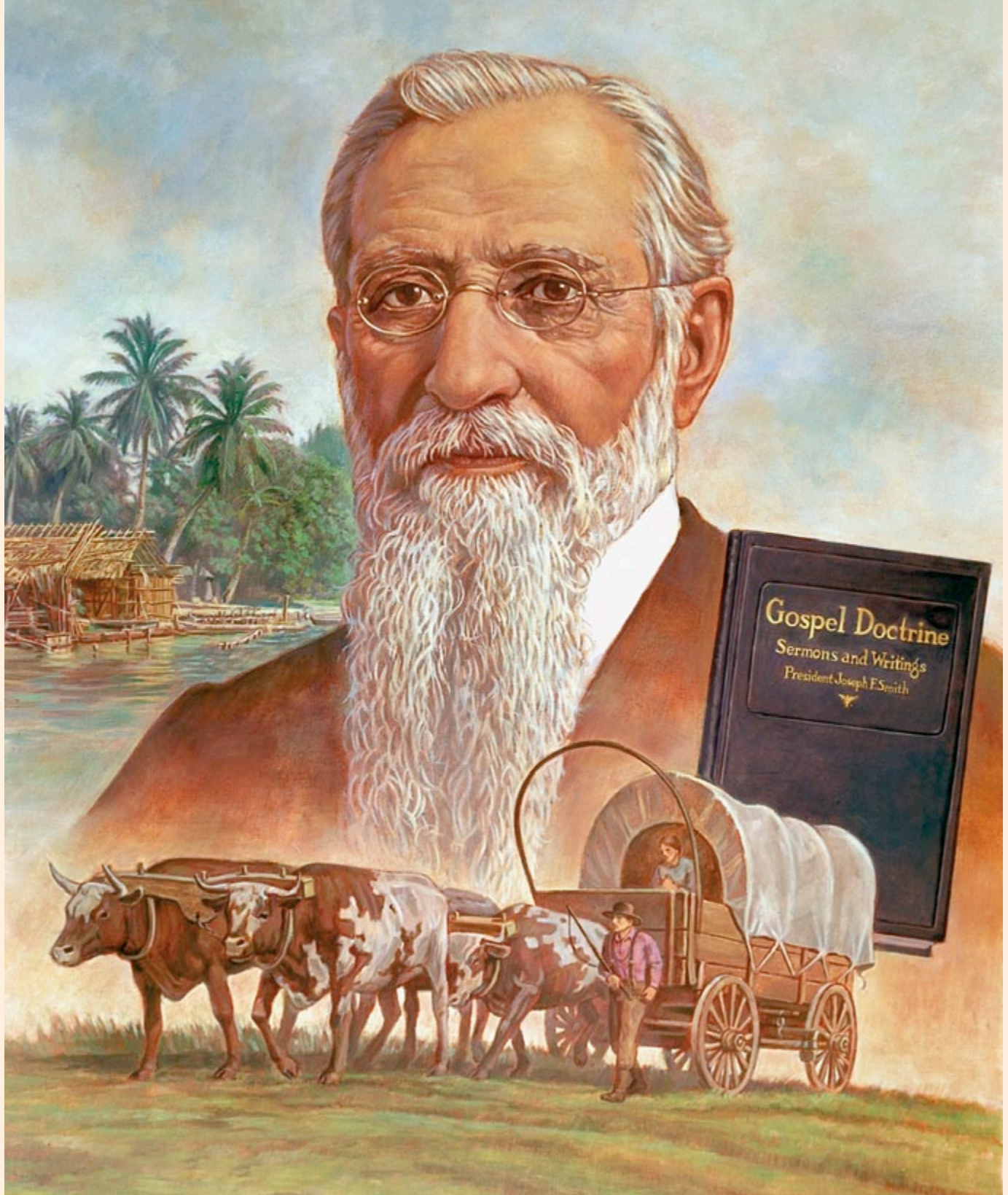

I februar 1846 ble Kirkens pionerer drevet ut fra Nauvoo. Fylt med håp om at de ville finne fred i Sion, gikk de nedover Parley Street – nå kalt Håpets vei – og krysset Mississippi-elven.

meg. Jared og Cornelia med sin lille sønn var også sammen med meg. Vi gikk sammen i lys og skygge, og fortid og nåtid møttes på denne veien – denne håpets og tårenes vei. På en måte jeg ikke kan forklare, var de sammen med meg og vekket i meg vår felles kjærlighet til Jesu Kristi evangelium. Jeg innså at mitt vitnesbyrd brenner i meg fordi det hadde brent i dem – gått fra generasjon til generasjon – som hver la grunnlaget for den neste. Jeg gråt av takknemlighet.

Snart hadde min mann, som hadde fotografert et annet sted, tatt meg igjen. Jeg sto nær ham mens jeg fortalte ham om min opplevelse. Han var den første i sin familie som trodde på evangeliet, akkurat som de hellige i Nauvoo. Og i likhet med dem som hadde gått denne veien over 150 år tidligere, ville han ikke være den siste til å tro. Hans og mitt vitnesbyrd ga næring til vitnesbyrdene som nå brant i våre barns hjerter, akkurat som Jareds og Cornelias og Sarahs vitnesbyrd ga næring til tusenvis av deres etterkommeres vitnesbyrd.

Minn mann og jeg glemte helt fotograferingen, og gikk sakte resten av Håpets vei sammen, idet vi stille mintes dem som hadde gått der før oss. ■

ILLUSTRASJON: ROBERT T. BARRETT

JOSEPH F. SMITH

Joseph F. Smith var syv år gammel da han kjørte sin families **oksespann** fra Nauvoo, Illinois til Salt Lake City, Utah. Da han var 15, reiste han på misjon til **Hawaii**. Senere, som Kirkens president, innviet han stedet der Laie Hawaii tempel ble bygget. Joseph trodde at folk ville forfølge Kirken mindre hvis de forsto de siste-dagers-helliges tro. Noen av hans læresetninger som forklarte Kirkens tro, ble samlet i en bok som heter **Læresetninger i evangeliet**.

“Når vår tro bekrefte for vår sjel ved Guds ånd,” skriver eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum, “blir troen en utløsende kraft i vårt liv som driver hver tanke, hvert ord og hver handling mot himmelen. Vi ber med tillit om styrke og veiledning – akkurat som [pionerene] gjorde. Det er det som betyr å gå med tro i hvert steg. Det var slik for våre pionerforfedre, og det må være slik for oss i dag.” Se “Pionerens tro og tapperhet – da og nå,” side 16.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE